

STUDENT REVUE

OD STARTU DO CÍLE

sport v různých podobách | Erasmus+ | vánoční luštění

Dvuměsíčník Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
37 - listopad/prosinec 2025 (IX. ročník)

DOSTUPNÉ
ONLINE ZDE

N 50°53.74285'
E 4°20.46412'
Atomium, Belgie

Tato zajímavá stavba, navržená inženýrem André Waterkeynem, vznikla ku příležitosti světové výstavy Expo 58, jež se konala v Bruselu. Výstavba započala v roce 1955. Stavba znázorňuje model základní buňky krystalové mřížky železa zvětšený 165miliardkrát. Měří 102 metrů a je tvořena devíti koulemi o průměru 18 metrů, které jsou propojené trubkami. Cílem stavby bylo oslavit vědecký a technologický pokrok doby, zejména v oblasti atomové energie, a představit potenciál nových vědeckých objevů. Každá koule Atomia má několik pater, z nichž některé jsou přístupné veřejnosti. Nejvyšší koule, v níž se nachází i samoobslužná restaurace, nabízí návštěvníkům krásný výhled na Brusel a okolí. Budova se stala turistickým místem, ale i ideální lokalitou pro konání všelijakých výstav. (AV)

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

dny se krátí, noci prodlužují, rána jsou stále chladnější a v oknech domů a ve výlohách obchodů se objevují první svíčky, světélka, hvězdičky... To vše naznačuje jediné – blíží se Vánoce. Ano, je tomu skutečně tak. Člověk má pocit, že jen co se stihl rozkoukat v novém školním roce a vrátil se zpět do zajištěných kolejí, už ho začíná tláčit čas – mimo jiné i ten určený na nákup vánočních dáreků. Všude kolem sebe vidíš všelijaké reklamy, billboardy a reklamní poutače, jež jsou právě jedním z důvodů, proč je advent vždy plný předvánočního shonu. Vsadím se, že máš hlavu plnou stresu z dopisování všemožných testů, nedokončených povinností a zmatku, který je okolo Vánoc každý rok. I přesto se ale uvnitř tebe skrývá střípek naděje. Naděje v to, že se o vánočních svátcích zastavíš, oddychněš si, všechen shon hodíš za hlavu a strávíš čas společně s rodinou u večerních pohádek, u jídání cukroví nebo třeba hraní deskových her. Ten překrásný čas se blíží bleskovou rychlostí. Tak už vydrž jen pár dní a máš je tady – Vánoce. Právě ty Vánoce, které máš tak moc rád.

Zimní měsíce bývají často doprovázeny pochmurným počasím a mnoha povinnostmi souvisejícími s přípravou domácností na Vánoce. My se Vám ale pokusíme tyto deštivé a stresující dny zpříjemnit novým číslem našeho dvouměsíčníku Student revue.

Nové číslo má, právě díky snaze Vás na chvíli vytrhnout z toho předvánočního shonu, tentokrát trochu neobvyklou tematiku, a to sportovní. Dozvíte se zde spoustu informací o sportech, které naše redaktoři zajímají nebo kterým se sami věnují – od formulí, přes biatlon nebo snowboarding až po národní házenou. Můžete se ale těšit i na další témata, jako jsou například reportáž z Erasmu, na který v listopadu vyjeli vybraní žáci druhých ročníků, nebo z Národního muzea či na reportáž o poznatky z mimoškolních

výletů, jako byla například přednáška v iGPLANETÁRIU nebo očejácký výlet do Gdaňsku. Nesmíme ale zapomenout ani na naše stálce, jako je Výtvarné okénko, Perličkárna, rozhovor nebo vámi i námi oblíbený komiks. Samozřejmě nechybí ani tradiční křížovka a nové kolo fotografické soutěže. Ať už jste tedy sportovci, jen lidé sport sledující nebo s ním radši nechcete mít vůbec nic společného, otevřete následující stránky a odpočíte si na chvíli, nějaké téma si mezi nimi určitě najdete!

Přejeme Vám krásné prožití vánočních svátků a ať jsou plné odpočinku, rodinné pohody a chvílí strávených s Vašimi blízkými. Budeme se na Vás těšit v dalším kalendářním roce!

Za redakci Student revue

Anna Votočková & Jakub Křováček
Vedení redakce

SR

Šéfredaktor:

Jakub Křováček

Grafika:

Jakub Křováček

Redaktoři:

Eliška Fialová

Anna Kameníková

Anna Fousková

Anna Kindlová

Alena Gabryšová

Nela Krumpholcová

Anna Grofová

Kristýna Křováčková

Michaela Havrancová

Nela Kučerová

Andrea Hoffmanová

Kryštof Evan Mertl

Martin Janeček

Příspěvatelé

Johana Skrbková

Fotografie:

Alena Gabryšová

Anna Votočková

Mgr. Lenka Chladová

Barbora Zbořilová

Jakub Křováček

... a další

Konzultace a korektura:

PhDr. Ladislav Futtera

V časopise byl použit také obrazový materiál z volně dostupných zdrojů a obrázky generované umělou inteligencí.

Děkujeme ředitelství školy za podporu při tisku časopisu.

Studentský magazín 37. číslo – listopad/prosinec 2025

Student revue

IX. ročník

*Číslo vyšlo 17. 12. 2025
Další číslo vyjde začátkem března*

@student.revue

student.revue@pekcloud.cz

Student revue

www.casopis.pekcloud.cz

Fotopříloha: <i>Belgie</i>	2
Editorial	3
Jak jsme si jeli pro vítězství	6
Krásy zimní oblohy	10
Naše třída nejen v Národním muzeu	11
Back to the Past: <i>BONUS</i>	13
TÉMA: <i>Od startu do cíle</i>	
► Pod kapotou Formule 1	16
► Míč v ruce, národka v srdci.....	18
► Cooldance	19
► Mezi skalami a bažinami.....	20
► Snowboarding	24
Norimberk plný nejistoty	25
Do Itálie za kulturou.....	26
Prosze bilety	30
Výtvarné okénko: <i>Prostorová intuice</i>	33
PEKÁRNA	
► Rozhovor s Vilémem Veselým.....	34
► Perličkárna	35
Fotografická soutěž.....	35
Pojďte luštit se Student revue!	37
Vánoční luštění	38
Míšovy neplechý: <i>Výlet</i>	39

Formule 1

TÉMA

str. 16

Itálie

REPORTÁŽ

str. 26

GDAŃSK

REPORTÁŽ

str. 30

Na vyhlášení v Brně

SOUTĚŽ

str. 6

Národní házená

TÉMA

str. 18

Zimní obloha

PŘÍRODA

str. 10

JAK JSME SI JELI PRO VÍTĚZSTVÍ

CELOREPUBLIKOVÉ VYHLÁŠENÍ SOUTĚŽE ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU 21. 11. 2025 V BRNĚ

🏠 Anna Kindlová (2. B), Anna Votočková (2. B), Jakub Křováček (7. O)
👥 redakce Student revue
📷 Fakulta sociálních studií MU

Milí čtenáři, pamatujete si ještě na naši výhru krajského kola v Praze? Díky té jsme postoupili do celorepublikového kola, na jehož vyhlášení se část naší redakce vydala 21. listopadu do Brna.

Na vyhlášení a během následného objevování brněnských krás se toho událo opravdu hodně. A když jsme přemýšleli, jak Vám naše zážitky nejlépe předat, rozhodli jsme se, že společně napíšeme a vysvětlíme pár střípků, které nám utkvěly v paměti. Tak se pevně držte, brněnské dobrodružství začíná! :D

A v kolik že jede ten vlak? Ve 22. To je za dvě minuty! Dvě minuty? Tak BĚŽÍME!

Taky se vám někdy stalo, že jste nikdy v životě nedobíhali vlak (neměli-li jste to předem v úmyslu) a že zrovna, když jedete na tak důležitou věc, jako je vyhlášení celorepublikové soutěže, ho málem nestihnete? Ano, tak to jsme my! Jádro redakce Student revue v čele s viníkem, který na nádraží mířil s Aničkami a který se staral o organizaci času, byť o něm, jak se později ukázalo, neměl ani ponětí. Ještěže se germanistická Anička včas zeptala, i když to málem šéfredaktorovi přivodilo infarkt...

...a to zpíváte komu?

Aneb když zpíváte „Hodně štěstí, zdraví“ člověku, který si právě otevřel notebook a chce pracovat na novém čísle časopisu. V tu chvíli nemáte tušení, jestli to je vtip, nebo opravdu neví, komu se zpívá. Ale taky to má něco do sebe.

Bacha na hlavy!

Mysleli jste si, že naše cesta vlakem byla poklidná a naprosto bezpečná? No tak to jste tedy na omylu. I přes pohodlí, které nám nabídlo vlastní kupé, jsme chvílemi bojovali o život, a to například v momentě, kdy si někdo usmyslí sundávat batoh z horní poličky, přičemž málem rozbije někomu hlavu kovovou lahví... Z toho plyne jediné – někdy je při cestování vlakem možná helma lepší investice než místenka.

Kubovy plastičky

Každá oslava narozenin musí obsahovat připítek, to je jasné. Ale jak to udělat, když jedeme tak daleko vlakem? Známost metodou kolování lahve jsme vynechali – hrdlo plné cizích slin nás úplně nelákalo. Napadlo nás něco lepšího, vzít s sebou praktické plastové skleničky. Také vás bolí uši, jen co to slyšíte? Ano, je to trošku nonsens. Jak během čtení tohoto článku zjistíte, my jsme redakce plná vynálezů a skvělých nápadů. A právě pro tyto skleničky jsme vynalezli výstižný název. Když jsou skleničky ze skla, toto budou plastičky, když jsou z plastu.

Nožová lžice a porcování dortu

A je tu další z našich úžasných vynálezů – nožová lžice. Jsme lidi do nepohody. Nerozhodí nás ani to, že sice s sebou máme krásně vypadající, a jak jsme později zjistili, i vynikající dort, ale nějak jsme vypustili, že bude potřeba ho něčím naporcovat. Nůž totiž v kupé nebyl přítomen. My si ale poradili a statečně jsme s dortem bojovali druhou stranou lžice. Ano, trvalo to tak 2x déle, než by to bylo nožem, a ano, báli jsme se, že nám lžice praskne, ale nakonec se dort vzdal a my se zaradovali, když jsme začali nandávat jednotlivé kousky na talířky.

Co to tam máš za nádor?

Představte si, že proti vám ve vlaku sedí germanistický člověk a vás zaujme nějaká boule na kabelu, kterým si z powerbanky nabíjí telefon, tak se ho (respektive jí) zeptáte, co to tam má za nádor. No a ona se začne zmateně dívat na ruce a s otázkou „kde?“ zajistí zábavu minimálně na deset minut :D

POZOR TRAM – nemá to být POZOR ŠAL?

Čistě věc logiky: v Brně nemáme tramvaje, ale šaliny, to je známá věc. V Praze máme klasické tramvaje. U obojího je nutné při přechodu přes jejich koleje napsat na silnici výstražný nápis. A teď přichází ten oříšek: v Praze dává smysl napsat na silnici POZOR TRAM – pozor, tramvaj. V Brně tedy dává smysl napsat na silnici POZOR ŠAL – pozor, šalina. Ovšem omyl, přátelé! V Brně prosazujeme rovnost české MHD a všude píšeme POZOR TRAM. Ať žije brněnská MHD!

Šalinou přejetá Anička

Nové město, nové zkušenosti. Jen byste asi na seznam těchto zkušeností nepřidali stání v kolejišti, zatímco se šalina pomalu, ale jistě blíží. To je tak, když studujete němčinu, a ne španělštinu. Blbý, no.

Vánoční drak

Taky se vám občas zdá, že se česká města předhánějí ve snaze co nejvíce pokazit vánoční výzdobu? Každé na to jde jinak, zatímco u nás zabíjíme atmosféru na Výstavišti nesmyslně blikajícími obřími obludami, v Brně tuto snahu posunuli ještě dál – páchají totiž násilí na zvířatech a na svého radničního draka narvali vánoční obleček, který vypadá... No prostě brněnsky :D

Hele, jde si prohlédnout náš časopis, sledujte ji!!

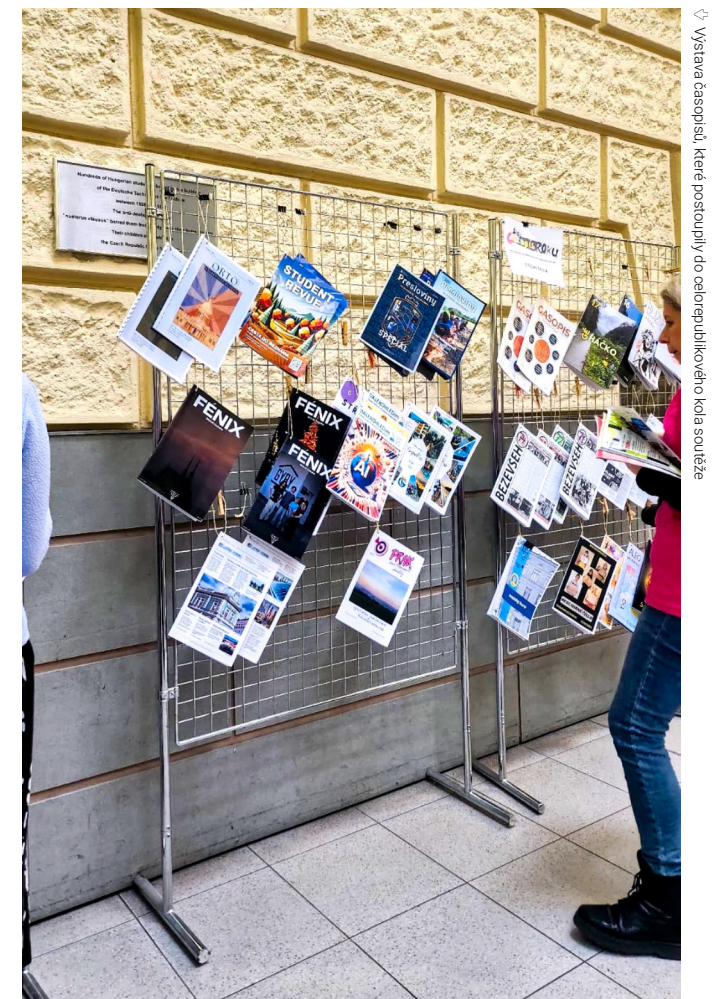
Časopis pověšený na veřejném místě je jako lákadlo na vosy. Těch lákadel tu ale bylo víc vedle sebe... A my stáli hned vedle a číhali, kdo se první chytí toho našeho. Byl to vítězný pocit, když se někdo u našeho čísla pozastavil a prohlížel si ho, zatímco ostatní časopisy pouze přejel pohledem.

Student revue 100x jinak

Pojďte si s námi zasoutěžit! Na jaké všechny způsoby výslovnosti názvu našeho časopisu přijdete? Minimálně podle toho, co už jsme měli tu čest slyšet, je jich opravdu nepřeberné množství! A víte vůbec, jak je to správně? Neváhejte a zapojte se, nebudete ani zdaleka první!

Chrudim a další Kubovy kontakty

To, že má Kuba kontakty snad všude, kde je potřeba, už víme. To, že potkáme několik z jeho známých i v Brně, jsme ale opravdu nečekaly. Teď už vím, proč psát každý rok Olympiádu v českém jazyce. Když se dobře umístíte a budete kráčet ve stopách našeho šéfredaktora, můžete se seznámit s velice zajímavými lidmi. Například setkání s Chrudimem, jedním z Kubových kamarádů z OČJ, bylo opravdu zajímavé. Řekla bych, že bylo inspirující, ale nevím, zda je chození na vyhlášení soutěže s nafukovacími balonky na hlavě úplně můj šálek kávy :D ➡

👉 Výstava časopisů, které postoupily do celorepublikového kola soutěže

Jsme druhýyyyyy aneb jak se točí video na Instagram

Výhra druhého místa se musí hned oznámit veřejnosti. Jak jinak než přes sociální sítě, to je ta nejrychlejší cesta. Ale jak to pojmout? Nedáme přeci jen fotku diplomů, to by nikoho nebavilo. Náš geniální nápad natočit nějaké reprezentativní video přímo na místě po vyhlášení ztroskotat ještě dříve, než jsme vypluli – nebyli jsme tu sami a jsme očividně stydlivá redakce. Jak je našim zvykem, nechali jsme našeho šéfredaktora rozhodnout, jak to bude (opět). Shromáždili jsme se před fakultou a jako nejvíc profi influenceri jsme natočili video se slovy: „Jsme druhý, hurá!“ Myslím, že máme veliký potenciál stát se populárními na sítích.

Kam půjdeme? – Nám je to jedno, ty jsi šéfredaktor, tak rozhodni.

Kde si dáme oběd? To je otázka... Všechny čtyři jsme se chtěly vybíráni elegantně vyhnout, takže naše odpověď byla i přes Kubovu marnou snahu vždy stejná – Nám je to jedno, ty jsi tady šéf.

Říká se, že kompromis je klíčem k úspěchu, ne? :D

Zruinujeme šéfredaktora!

Nepsané nové pravidlo naší redakce bude bezpochyby znít: všechno předat šéfredaktorovi. Nicméně k čemu jinému by tu byl, kdyby nám neměl platit lístky na MHD, oběd, kávu a dort? (Upozorňujeme čtenáře, že žádnému redaktorovi nebylo na zájezdu do Brna fyzicky ani psychicky ublíženo a všechny peníze se mu vrátily... Snad) (Ne tak úplně :D; pozn. šéfredaktora)

Florianka

Uznávám, bylo pozdě večer. A ano, byli jsme již unavení. Ale pokud jste studenti našeho gymnázia a znáte paní profesorku Florianovou, tak to pochopíte...

Světýlko, ovce, ryba a 012345

Ve vlaku si nejspíše rádi krátíte čas hraním karet, kvartet anebo třeba slovním fotbal. Pokud máte s sebou ale člověka, který se účastnil Olympiády v českém jazyce, čekají vás úplně jiné aktivity. Kolik oveček přešlo přes kamenný most a jakou barvu má vaše ryba? Nutno dodat, že některé z nich vás doženou k šílenství a mohou být zdraví nebezpečné.

To je to brněnské moře? A kde mají to stádo hus?

Co děláte v Brně ve volném čase vy? My se procházíme kolem brněnského moře a hledáme husy. V tuto chvíli asi můj češtinářský smysl odjel na dovolenou někam hodně daleko. Ostatní hledali houf labutí, které by se mohly někde u Brněnské přehrady vyskytovat, ovšem JÁ jsem jako jediná hledala stádo hus...

Navigace ukazuje, že tam jsme za patnáct minut, takže tak za sedm to stihneme...

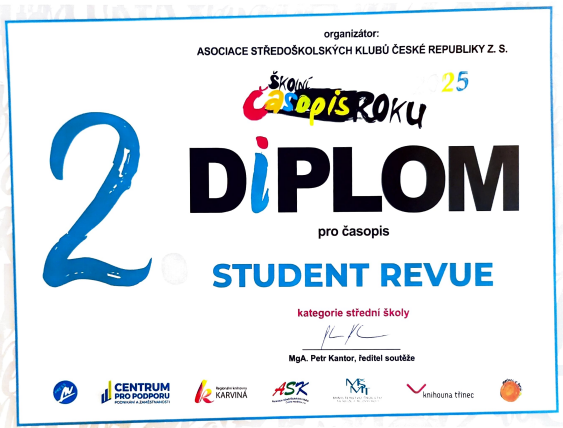
„Co budeme dělat teď?“ „Já nevím, ty jsi šéfredaktor, tak rozhodni.“ No, nechat rozhodovat člověka, který je zvyklý se přesouvat z kanceláře na Můstku na severní část šesté koleje na pražském hlavním nádraží za méně než 12 minut je holt trochu riskantní...

To není dobrý nápad, aby se šéfredaktor inspiroval mnou.

Obecně bych řekla, že brát mé nápady jako vzor není úplně cesta k úspěchu. Dvojnásob to platí ve chvíli, kdy jsem ještě před pár minutami hledala stádo hus... To mě pak napadají takové chytré nápady jako vylézat na betonové bloky, které se náhodně vyskytnou na cestě. Očividně jsem ale nebyla jediná, komu mozek nepracoval tak, jak by měl, jelikož se mnou Kuba inspiroval a rázem se z nás stalo horolezecké duo. Jsme to ale zorná redakce :D

Hispanistická a germanistická Anička

Také máte ten věčný problém, že se ve vašem blízkém okolí vyskytuje až moc studentů se jménem Anička, jako tomu je u nás v redakci? Řekněte těmto zmatkům jednou provždy konec! Přinášíme Vám novou, osvědčenou metodu, kterou vynalezl PhDr. Ladislav Futtera! Nazvěte Aničky dle jazyka, který si ve škole vybraly. Zaručujeme, že nebudete litovat. Nejenže tímto oslovením dáte důraz na to, která z daných osob si

jako druhý jazyk nezvolila ten správný (nezvolila si totiž němčinu), ale zároveň předem zjistíte, v jakém jazyce máte koho pomlouvat. Je to zkrátka ideální řešení!

Kubí Křoví

Mysleli jste si, že našeho šéfredaktora, Kubu Křováčka, znáte? Tak to jste pěkně na omylu! Jeho pravá identita je totiž trochu jiná... Jeho jméno zní nově Kubí Křoví. No, není to krásné jméno? Navrhují změnu v občanském průkazu.

Ani Voti

Mysleli jste si, že naši redaktorku Aničku Votočkovou (germanistickou) znáte? Takovou tu, co ve vlaku vymýšlí přezdívky šéfredaktorovi a co se je ani nebojí otisknout v časopise? Tak to jste pěkně na omylu! Její pravá identita je totiž také trochu jiná... Nelenil jsem a na oplátku jsem i já Aničce vymyslel redaktorskou přezdívku, rovněž hlasuji i pro změnu jména na občance, jméno Ani Voti by se tam hodilo určitě náramně...

A jak to tedy vlastně celé dopadlo? Z Brna si odvážíme kromě spousty zážitků i titul 2. nejlepšího školního časopisu v České republice! A díky hlasům ostatních redaktorů z jiných školních časopisů jsme získali i 3. místo v kategorii hlasování redakcí! Tato umístění jsou pro nás velkou ctí a jsme nesmírně vděční za Vaši důvěru, kterou nám projevujete a bez ní by naše tvorba neměla smysl. Výhrou se pro nás ale nic nemění, i nadále budeme na časopisu pracovat a i nadále se budeme snažit i o drobnější vylepšení, která zpříjemní čtenářský zážitek. Tak nám držte palce! •

KRÁSY ZIMNÍ OBLOHY

Anna Kameníková (2. 0)
dokumentární seriál Tajemný Vesmír (2007)
beseda Večery pod hvězdami (iQPLANETÁRIUM)

Vše, co nás obklopuje, čeho si v dnešní uspěchané době jen letmo všimneme, se nachází přímo nad našimi nepozornými hlavami. Čas příběhu této krásy se dnes odhaduje téměř na 14 miliard let.

V době zimního slunovratu, kdy na severní polokouli Slunce dosahuje nejnižšího bodu nad obzorem, den je nejkratší a noc trvá nejdéle, máme nejvíce příležitostí k pozorování hvězdné oblohy.

Dnes se často hovoří o znečištění atmosféry světlem, také můžeme slyšet termín světelný smog. Pokud chcete získat pro pozorování lepší podmínky, pak musíte vyrazit do oblastí, odkud lze hvězdné nebe pozorovat bez těchto rušivých věcí. Hledání nejprůzračnějších míst k pozorování je už dnes jakousi formou turistiky.

V našem vesmíru je více hvězd, než je zrněk písku na všech plázech světa, jsou v něm miliony, miliardy, možná i biliony galaxií, které mají různé tvary, ať už eliptické, spirální či nepravidelné a mnoho dalších. Liší se také počtem hvězd, některé mají gigantické rozměry, jiné jsou trpasličí. Jsou překrásné, každá je jinak stará, všechny mají svou historii a všechny nám prozrazují více o vzniku vesmíru. Jedna z mnoha galaxií má

pro nás větší význam než všechny jiné. Nazývá se Mléčná dráha a její součástí je Sluneční soustava, ve které se nachází kouzelná modrá planeta, která je od Slunce vzdálena právě tak akorát, aby na ní mohla existovat forma života, kterou známe. Z této planety máme příležitost pozorovat vesmír kolem nás. Zemská atmosféra, která rozptyluje sluneční světlo, nám sice umožňuje pozorovat vesmír pouze v noci, o to více si však můžeme uvědomovat krásy rozmanité noční oblohy.

Při pozorování Mléčné dráhy jste si určitě všimli, že v letním období je mnohem výraznější než v zimě. Pravý důvod tohoto rozdílu spočívá v tom, že Sluneční soustava se nachází na okraji jednoho z ramen Mléčné

dráhy a tím, jak země obíhá kolem Slunce, pozorujeme v létě tuto galaxii směrem do jejího středu, kde se nachází obrovské množství hvězd, zatímco v zimě je v našem nočním čase Země obrácena směrem od středu Mléčné dráhy a pozorujeme tedy již jen její okraj. Zde se nachází pouze zbytek hvězd na vnějších ramenech.

Rozmístění stabilních skupin světelných bodů na nebi si lidé pojmenovali jako souhvězdí. Souhvězdí je však pouze jakási představa v naší hlavě, protože všude kolem je spousta blízkých a vzdálených světelných bodů, které se z naší polohy v galaxii jeví na obloze jako určitá nebeská znamení. Jestliže bychom pozorovali hvězdy z jiného bodu v Mléčné dráze,

souhvězdí by se jevila jako jiné obrazce a další by zcela zmizela. Pokud se však ocitnete takto na Zemi, pak možná začnete poznávat nějaká ta hvězdná uskupení. Ne všechna tvoří pouze hvězdy, některá znamení vytvářejí rovněž galaxie, které se nám jeví jako jediný světelný bod.

Nám nejznámější souhvězdí je nejspíše dvanáct znamení zvěrokruhu. Téměř všichni víme, v jakém znamení jsme se narodili, i když se třeba o astronomii vůbec nezajímáme. Spousta lidí má však za to, že to své znamení uvidí na noční obloze v den, kdy má narozeniny. Toto je ovšem omyl. Svoje znamení byste v době svých narozenin viděli přesně v místě, kde svítí Slunce. Tedy pokud by Slunce zhaslo, a vy byste pohlédli směrem, kde se nachází, pak by bylo možné spatřit přesně v tom místě vaše znamení. To tedy znamená, že zimní znamení se nacházejí směrem více do

středu galaxie a ta letní směrem ven z galaxie.

Nejvýraznějším zimním pozorovatelným znamením je Orion, přičemž víme, že rozmístění hvězd jeho opasku velmi přesně odpovídá rozmístění tří největších pyramid v Gíze. Na přiloženém snímku můžete pozorovat Oriona, jak drží v ruce jakýsi štít, kterým se brání proti Býkovi. Na druhé straně je však ohrožován Jednorožcem, který by ho mohl bodnout do zad svým rohem, před kterým ho nic nebrání. Dole se jako správný lovec snaží chytit Zajíce, ale nedaří se mu to, i když má k tomu dokonce pomocníky, Velkého i Malého psa. Nad hlavou má Blížence s hvězdami Castor a Pollux. U nohou mu pak teče řeka Eridanus. Je tam vidět řada zvířat: Lev, Rak, Beran, Ryby, nechybí ani Kozička neboli Capella, výš nad obzorem pak budete moci vidět Ještěrku.

Přiložený snímek bude odpovídat hvězdné obloze dne 24. 12.

2025 ve 22:00. Z Měsíce uvidíme jen nepatrný srpeček, nebude nám tedy přesvětlovat oblohu. Pokud bude ten den jasno (což letos od června příliš nebylo), budete moci pozorovat planetu Saturn mezi souhvězdím Ryb a Vodnářem, přičemž v 17:58 začíná tranzit (přechod) měsíce Titanu, který končí se západem Saturnu. Na druhé straně v Blížencích bude možné pozorovat Jupiter, ideální pro menší dalekohledy. Jupiter vychází po 17. hodině a od 17:49 bude možné pozorovat přechod dokonce tří jeho měsíců, které se zobrazí jako malé body v jedné linii. Nejdříve zahájí svůj tranzit měsíc Callisto a lo, později po půlnoci na 25. 12. pak i měsíc Europa.

Vesmír je rozlehlé místo, které skrývá bezpočet záhad a zajímavostí. Přestože ho pozorujeme již několik tisíciletí, můžeme říct, že jsme stále na úplném začátku a nejspíše na něm ještě hodně dlouhou dobu zůstaneme. •

NAŠE TŘÍDA NEJEN V NÁRODNÍM MUZEU

Martin Janeček (2. 0)
Barbora Zbořilová (2. 0)

Dne 3. 12. se třída 2. 0 vypravila do Národního muzea a do galerie Lumia, která je největším muzeem světla ve střední Evropě.

Scházíme se před školou v obvyklém čase a brzy na to již přijíždí náš autobus, který je sice o něco větší a pojme asi 50 lidí, ale to vůbec nevadí. Autobus nás vysazuje u pražského hlavního nádraží, a jelikož by byla škoda si nepro-

hlédnout nejkrásnější reprezentační místnosti této budovy, rovnou vyrážíme a záhy potkáváme i další školy, které mají stejný podnět k výletu jako my – a sice přes Národní muzeum a dále prohlídku centra Prahy. Vejdeme tedy do secesní

budovy „hlaváku“ a potkáváme školu z Českých Budějovic, jejichž vlak právě přijel. Politujeme jejich ranní vstávání a zpoždění a společně se dáváme do kroku. ➔

Co vše na noční obloze najdeme?

Diskutuji s kamarády o atentátu na Reinharda Heydricha a o Wintonových vlcích. Míjíme Státní operu a hned vedle ní je bývalá plodinová burza a potom... Ano, Národní muzeum, které nám přesně načas otevírá v 10 hodin! Lucy a Selam bohužel už odletěly zpět do Národního muzea v Addis Abebě, zato na svém místě zůstala busta Dr. Josefa Pekaře (i když ten by se dost možná, kdyby mohl, také chtěl do Etiopie z dějepisných důvodů podívat). Busta se nachází v pravém srdci Národního muzea, a to v Panteonu, který navrhl Josef Schulz. Zároveň byl Panteon také místem, odkud se vypravovaly pohřby důležitých osobností své doby, mimo jiné prezidenta Edvarda Beneše. V rámci expozic si pak prohlédneme například sál minerálů, který mě velmi zaujme. Představuje více než 4 000 předmětů ze sbírky, která celkově čítá neuvěřitelných 100 000 minerálů z celého světa.

Na sál minerálů navazuje sál meteoritů. Tento sál byl pojatý trochu méně odborně, ale rozhodně neméně zajímavě. Krom meteoritů jsou zde vystaveny také horniny pozměněné dopadem velkého meteoritu, takzvané impaktity, a také „obyčejné“ pozemské horniny. Nejtěžší meteorit pochází z argentinské oblasti Campo del Cielo, váží úctyhodných 83 kg, navíc se ho lze dotýkat. Nechybějí ani meteority nalezené na českém území, například z Lysé nad Labem. Navíc je zde

prezentován úlomek ze slavného Canyon Diablo, obrovského meteoritu, který kdysi dopadl na území dnešní Arizony.

Dále jsme navštívili expozice, jako jsou Okna do pravěku, Záznaky evoluce, kde jsme poznali plejtváka myšoka, a Dějiny, v nichž bych neopomenul zmínit „viárka“ (brýle pro virtuální realitu, pozn. red.) v sekci Kroky pokroku, kde jsme po drsném středověku mohli sledovat dechberoucí rozhovory o pokroku vedené ve vlaku. Nejdříve se bavili Bedřich Smetana s Janem Werichem a posteskli si nad technickým rozmachem. Na konci se ve vlaku bavili roboti a stěžovali si na lidskou nedokonalost a přílišnou zálibu v umění, kterou oni necítí :O Celá tato sekce se nesla v duchu otázek budoucnosti... Následně jsme se obloukem vrátili zpátky k Panteonu přes obchůdek, a i když jsem se v průběhu expozic několikrát ztratil, nakonec jsme se opravdu všichni v daný čas sešli (Čest naší třídě!). Díky tomu směl být rozchod ;)

Všichni jsme se, znavení z muzea, vyhnuli k nejbližšímu „mekáči“ na Václaváku a po zdárné úvaze, že toho ještě bylo málo, jsme se přejedli trdelníky neboli, jak by řekl prodávač, chimney cake... K našemu překvapení zde pořádek na trzích kontrolují dosti důsledně policajti se samopalem po ruce.

Potom se naskytla příležitost podívat se na ty krásné památky, které Praha nabízí, a to i za cenu nevábného počasí. Přejdeme tedy centrum a řítíme se

ulíčkou obchodů se sladkostmi někde za Staroměstským náměstím. Kam? Do galerie Lumia, o které jsem se zmiňoval již v úvodu. Nachází se v Celetné ulici a představuje jedinečnou přehlídku digitálního umění. Dvoupatrová expozice, která se navíc bude ještě rozšiřovat, nabízí neotřelě vizuální kvality a unikátní velkoformátové videoprojekce. Mezi nejlepší instalace patří třeba zrcadlový labyrint (Všichni jsme tam vběhli a řvali Uáááá :D)! A jakmile vyjdete, je zde zas a znovu něco úplně jiného, co vás dozajista překvapí (v tomhle případě lopatičky a písek, který byl zbarvený podle terénu, takže kopeček byl hnědý s bílým vrškem, ale když jste se pís-ku nedotýkali, měli jste pocit, jako když modelujete plastelínu). A to rozhodně není všechno – interaktivní projekce, 3D projekce, kaleidoskopické kino či LED & videomapping... Dlouho bychom to mohli popisovat, ale všichni se asi zpětně se spolužáky shodneme, že to byla jízda naprosto výjimečnou dimenzí vesmíru.

A kudy to vezmeme domů? Cestou vidíme mnoho památek, například Umprum a také pomníku střelby na FF UK... Nakonec dojdeme ke Strakově akademii, kde na nás již čeká autobus, a byť už se zpožděním, za soumraku nastupujeme směr všem jistě dobře známý.

A co říci na závěr? Myslím, že to byl vskutku vydařený výlet, který ukázal, že Praha nemusí být před Vánoci nudná a že výlet, hlavně v úterý, se vždycky hodí. •

Světelná výhlídka na začátku Lumie

BACK TO THE PAST:

FROM WALLFLOWER GIRLS TO SUFFRAGETTES

BONUS

THE SPORTING LADIES OF VICTORIAN BRITAIN

Johana Skrbková (4. B)

monumentummag.com, theloveoftennis.co.uk

Dearest Gentle Readers, welcome once more to England!

This Author bids you a heartfelt welcome, with hopes that you shall find yourself in utter delight and excitement upon reading this periodical that lies before you. As you read, the history of England unfolds before your eyes.

My Dears to those who wonder whether This Author had taken her final leave from the severe gaze of London's society, pray, it was no illusion. Indeed, This Author had returned from her peaceful country estate to the lively streets of London, eager once more for the last bit of charming company of you, My Gentle Readers.

Now, My Dears, let us abandon the promenade and perfumed shops of London's street as we approach the thunder of hooves at Her Majesty's derby. Do trade your delicate slippers for a sturdy pair of wellies, for we are to explore how our former wallflowers stepped boldly into the playing fields of Victorian Britain.

With the ascension of Her Majesty Queen Victoria, women's participation in sport remained passive as for the past centuries, limited by accepted ideals of feminine gentility to pursuits such as dancing, croquet, riding, walking and on occasion archery and hunting. Ah, My Dears, our Victorian wallflowers, already blossoming into the bold Suffragettes, were not content with such limitations, for their hearts longed for more challenging competition.¹

And so, My Dears, in the 1890s a new and modern conveyance took the Victorian ton by storm, a curious vehicle with two wheels and a slender frame, the bicycle. And with curious delight, the Victorian

The Cycling Suffragette

¹ MCCRONE, K. E., *Playing the game: sport and the physical emancipation of English women 1870 – 1914*, p. 6, p.7

sporting ladies took the cycling reins of modernity into their delicate hands.

My Gentle Readers, imagine, if you will, our once corseted sporting ladies of Victorian Britain, now striding boldly through the streets of London. Their once long and tightening skirts now daringly shortened and replaced most shockingly with Bloomers. The bicycle, a symbol of modernity, offered our Victorian ladies an unchaperoned means of transport and they took to it with remarkable grace. Truly, My Dears, what a sight it must have been, a Victorian lady pedalling through Hyde Park, with cheeks blushed from the thrill of freedom, and heading, one might say, to the afternoon tea at Mrs Pankhurst's!²

My Dearests, the Suffragettes were not ones to overlook the fashion for cycling, as their "New Woman" was a cyclist too. Indeed, Miss Rose Lamartine Yates, a devoted cyclist herself, rode proudly who marched with the Women's Social and Political Union in their march to the House of Common. And who could forget Alice Hawkins, a name etched in the history of women's rights, who cycled through the streets of Leicester promoting women's suffrage? Her daring choice to wear pantaloons, one of the first women to do so publicly, cause the outrage of the genteel society.^{3,4}

Moreover, My Dears, across the ocean, an American women's rights leader, Susan B. Anthony declared in 1896, "I think (the bicycle) has done more to emancipate women than anything else in the world. It gives woman a feeling of freedom and self-reliance. I stand and rejoice every time I see a woman ride by on a wheel... the picture of a free, untrammelled woman."⁵

My Dearest, the limitations that once restrained the physical emancipation of women were soon to be utterly shattered by their very **first participation in the Olympic Games of Paris, 1900. There, Miss Charlotte**

The first female Olympic champion

Dearest Gentle Readers, for those most unfortunate, as to have forgotten our previous final acquaintance, This Author feels compelled to remind you of the remarkable emergence of The New Woman. The New Lady, making her bold debut in the British ton, dared to question the institution of marriage, and the notion of women as a passive, sexless creature. Indeed, she was independent, educated, and ambitious. A cigarette between her fingers became a badge of emancipation, and trousers, Bloomers, shirt and tie a rebellion against the corseted prison of the femininity past.⁶

*Yours Truly,
J. S.*

Cooper, with a racquet in her hand and courage in heart, became the first female athlete to win Olympic gold in an individual event.

That very year, twenty-two women competed in the Olympic games, compelling the patriarchal society to acknowledge, if only reluctantly, the women's spirit and growing strength.⁷

My Dearest, This Author must say, the physical emancipation of Victorian sporting ladies was a milestone standing firmly between the past and the future. Women's participation in both collective and individual competitions served as a keen reminder to the world that the

woman's strength, spirit, and perseverance were not in any way inferior to that of men.

This Author must now bid her sincere and kind goodbyes, for this was but a brief stroll through the street of London. To my Dearest Gentle Readers, I extend my deepest gratitude for your gracious company and your interest in these historical tales.

OD STARTU DO CÍLE

ANEB SPORT JAKO DŮLEŽITÁ SOUČÁST NAŠICH ŽIVOTŮ

² JUNGnickel, K., *Bikes and Bloomers: Victorian Women Inventors and Their extraordinary Cycle Wear*, p. 12, p. 14.

³ DAWSON, L., 2011, *How the bicycle became a symbol of women's emancipation* [online].

⁴ HUGHES – JOHNSON, A., *Rose Lamartine-Yates and the Wimbledon WSPU: Reconfiguring Suffragette History from the Local to the National* [online].

⁵ FLOTTORP, M., 2023, *Susan B. Anthony, the Fierce Crusader for The Bicycle and Women's rights* [online].

⁶ WILLMOTT, L., *Images of the National Archives Suffragettes*, p. 18.

⁷ INTERNATIONAL OLYMPIC COMMITTEE, *The first women Olympians* [online].

POD KAPOTOU FORMULE 1

Anna Grofová (1. A)
autocar.co.nz, isport.blesk.cz

Nechte se vtáhnout do světa hřmotu motorů, hvizdu pneumatik po asfaltu, kde se každá tisícina počítá a kde se vše může změnit během vteřiny.

Sedmdesátou pátou sezónu Formule 1 máme za sebou. Přinesla spoustu očekávaného, ale hlavně toho neočekávaného. Souboj tří nejlepších jezdců do posledních momentů, ale také suverénní ví-

který v loňském roce po vyhození Daniela Ricciarda odjezdil zbytek sezóny za Racing Bulls. Liam se však nestihl ani rozhlédnout a hned po třetím závodě sezóny byl vyměněn za Júkiho Cunodu. Byl tak nucen

promlouvat i Max Verstappen, kterému však moc expertů naděje nedávalo. Také nováčci se činili, třeba takový Kimi Antonelli získává svoje první body a překonává tak rekordy. Nejenže se stal nejmladším jezdcem For-

sprint, ale to je jeho jediný úspěch za tuto sezónu. Ferrari celkově zažívá jednu z nejhorších sezón za poslední roky. Příští rok bude určitě jejich (pochopí ti, co vědí).

McLaren stále udržuje svoji dominanci. Další závod, Kanada. Mezi McLareny to začíná být napjaté a Antonelli získává své premiérové pódium. V britském Silverstonu se objevuje další bourák roku. Nico Hülkenberg si jede pro své první pódium za svou formulovou kariéru, ono třináct let čekání není chvilka. Nováček Isack Hadjar zajíždí v nizozemském Zandvoortu své první pódium v kariéře. Běčkovému týmu Redbullu – Racing Bulls – se začalo poměrně dařit, a to nejen na trati, ale i jejich sociální sítě jsou díky příspěvkům Liama a Isacka velmi originální a populární. Oscar Piastri potvrzuje svou bezchybnou jízdu, ale zato dvojité vypadnutí Ferrari potvrdí jediné to, že s Ferrari to jde vážně z kopce.

V ázerbájdžánském Baku zajíždí své první pódium ve Williamsu Carlos Sainz (ten, který byl nahrazen Lewisem Hamiltonem) a ukazuje tak, že se může stát opravdu cokoliv. A McLaren zde definitivně díky velkému bodovému náskoku, a to s 650 body, vyhrává titul mistrů světa konstruktérů. Norris

bodově dohání Piastriho a v Mexico City ho přeskočí a Oscar tak klesá pod něj se ztrátou jediného bodu. Antonelli zajíždí další dvě pódia a říká si tak o cenu pro nejlepšího nováčka roku. V Kataru začíná přituhovat. Norris zde měl šanci vyhrát titul, ale nevyšlo to, a proto se rozhodnutí posouvá až do posledního závodu v Abú Dhabí, kde Norrisovi stačí, aby dojel na pódium. To se mu po dramatickém závodě podaří – dojde třetí a vyhrává tak svůj první titul mistra světa s náskokem dvou bodů nad Maxem Verstappenem.

Změn na příští sezónu je nashystaných hodně. Monoposty budou menší a lehčí. Změní se aerodynamika – na monopostech se již nebude používat systém DRS (Drag Reduction System), ale nahradí ho systém MOM (Manual Override Mode). Monoposty budou v sezoně 2026 více využívat hybridní motory, a to souvisí i se systémem MOM, který bude fungovat podobně jako DRS a umožní efektivnější předjíždění. Také přibude nový tým Cadillac. Těmi šťastlivci, kteří za něj budou jezdit, jsou Checo Perez, jenž jezdil minulou sezónu za Red Bull, ale pak byl vyhozen, a Valtteri Bottas, který minulou sezónu strávil ve stáji Kick Sauber, letos byl rezervním jezdcem Mercedesu. Již zmíněný Kick Sauber se změnil v nový tým Audi,

příčemž závodníci zůstanou stejní, a to Niko Hülkenberg a letošní brazilský nováček Gabriel Bortoleto. Nastane velká změna pravidel a přibude nový okruh. Letos jsme se rozloučili s legendární Imolou, která byla osudná závodníkovi Ayrtonovi Sennovi, a nahradí ho nový, zatím nedostavěný okruh Madring – městský okruh ve španělském Madridu. Jediný zatím potvrzený nováček na příští sezónu je Arvid Lindblad, který tak nahradí Júkiho Cunodu v týmu Red Bull. Júki tak zůstává na příští rok bez sedačky. Snad kletba druhé sedačky Red Bullu Lindblada nesmete, tak jako ty před ním.

Na popis této sezóny rozhodně nestačí takhle krátký text. Formule 1 je totiž úžasný a nepředvídatelný sport, a právě to na něm máme rádi. Příští rok se sice změní hodně věcí, ale to nás neodradí, naopak budeme zvědaví, co přinesou tak velké změny.

Jestli Formule 1 bude, či nebude v roce 2026 taková jako dřív, se zatím můžeme jen domýšlet. Ale rozhodně se už nemůžu dočkat. Jsou to „jen tři měsíce“... Tak se dívej na sezónu 2026 s námi!!!

◇ Lando Norris, mistr světa Formule 1 2025

těžství stáje McLaren v celkovém bodování týmů.

Sezónu 2025 jsme zahájili v australském Melbourne, kde suverénním způsobem vyhrál Lando Norris, a tak započal boj o titul nejen jezdců, ale i konstruktérů. Sestavu stáje Red Bull Racing pro letošní sezónu tvořil samozřejmě Max Verstappen, čtyřnásobný mistr světa, a nováček Liam Lawson,

vrátit se zpět k Racing Bulls.

Lando vedl šampionát až do Saúdské Arábie. V pátém závodě sezóny ho ale přeskočil jeho týmový kolega Oscar Piastri. Do té doby měl Lando na svém kontě pouze jedno vítězství oproti Piastrimu, který měl vyhrané tři z pěti závodů. To však změnilo Monako, které Landovi alespoň malinko zvedlo sebevědomí. Do výsledků začal

mule 1 v historii, ale také jako nejmladší jezdec dojel na pódium. A to je u (v té době) osmnáctiletého závodníka, který při vstupu do Formule neměl ani řidičák, nevídané. Kimi má určitě ohromný potenciál. To v případě Lewise Hamiltona se toto bohužel říci nedá. Minulou sezónu přestoupil po dvanácti letech z Mercedesu do Ferrari a všichni od něj očekávali 8. titul mistra světa. V Číně vyhrává

◇ McLaren F1 Team jako vítězné konstruktéry 2025

MÍČ V RUCE, NÁRODKA V SRDCI

ANEB CO SE SKRÝVÁ POD POJMEM NÁRODNÍ HÁZENÁ

📷 Anna Votočková (2. B)

Když jsem poprvé přišla na trénink, vůbec jsem netušila, čemu všemu jsem vykročila vstříc.

Otevřela jsem bránu do světa plného tvrdé práce, zápasů, zážitků, opravdových přátelství, ale také spousty chvil, ve kterých je důležité se nevzdát. Národní házená není jen sport, je to aktivita, při které se člověk naučí spolupracovat, komunikovat s ostatními, ale i radovat se z byt' jen sebemenších pokroků.

Stojíme ve středu hřiště, já a dvě další útočnice, ozve se písknutí rozhodčího, které zahájí zápas. Běžíme do útočné třetiny vstříc obránkyním stojícím podél půlkružnice, které říkáme brankoviště. Obránkyně nesmějí vkročit dovnitř, ale to je neomezující v tom, aby pečlivě chránily bránu a brankáře před naší střelbou. Jedna, druhá, nahrávky létají rychlostí světla. Snažíme se obranu uběhat, jedna z nás probíhá brankovištěm, další dostává přihrávku, dělá kličku a střílí – a je to gól! Z tribuny se ozývá hlasitý jásot, který celý náš tým žene kupředu. Fanoušci, to je součást naší házenkářské rodiny, bez které by se žádný ze zápasů neobešel.

Ted' přišel čas pro naše obránkyně. Útočnice z protějšího týmu zkoušejí různé systémy, výšlapy, náběhy... Naše obrana ale statečně bojuje, blokuje, co se dá, a nic nedaruje útočnicím zadarmo. Bohužel se ale ne vždy daří. Jedna z obránek totiž

překročila brankovou čáru, což znamená jediné – trestný hod útočnic. Brankář a obránce se postaví do brány, teď jde jen o jedno – nepropustit gól. Srdce nám všem buší rychleji než na horské dráze. Hvízd. Útočnice se napřáhla a v ladném pádu vystřelila. Míč se jí vyřítíl prudce k bráně, ale naše brankářka neuvěřitelně rychle zareagovala a míč odrazila přímo před sebe. Opět se dostává k nám do útočné třetiny. Po tomto zákroku jsme plné síly a odhodlání opět skórovat, a tím podpořit ten skvěle nahozený rytmus týmu. Nahrávky jsou přesné, pohyby rychlé a ladné. Obrana začíná ustupovat, schyluje se k závěrečné střelbě, kterou ale nestihneme, protože rozhodčí třikrát za sebou hvízdne, čímž oznámí konec zápasu. Tribuna se otrásá, všichni jásají. Máme neskutečnou radost z výhry, kterou jsme vybojovaly. Všechny, společně. Na hřišti totiž není prostor pro hvězdy, házená je týmový sport a i ten nejlepší hráč by byl bez nahrávek a podpory ostatních naprosto ztracený.

Možná národní házená není tak známá jako například fotbal nebo basket, ale je to něco, kvůli čemu bych nikdy neměnila své rozhodnutí, že se jí budu věnovat. **Týmovost, bojovnost a přátelský duch, který kuje napříč týmy a oblastmi, jsou jen jedny z mála faktorů, díky**

kterým bude tradice národní házené žít ještě hodně dlouho. •

Házenou zná asi každý, ale víte, jaký rozdíl je mezi házenou národní a klasickou?

Hlavní rozdíl je asi v tom, že národní (česká) házená se hraje převážně venku a klasická házená neboli handball se hraje uvnitř. Hřiště na národní házenou je rozděleno na třetiny, útočná, střední (sem smí všichni) a obranná. Hráči mají své role, které se během zápasu obvykle nemění. U národní házené neplatí žádný trojtakt, jako je tomu u handballu. Tady platí pravidlo dvou vteřin, tzn. dvě vteřiny držím míč, pak si musím klepnout o zem nebo odehrát. Údery o zem jsou povolené pouze dva. Počet kroků, které s míčem udělám, je ale libovolný. Je zde i množství dalších, drobnějších rozdílů, například střídání, tresty atd., ale tyto jsou podle mě ty nejdůležitější.

📷 Národní házená je někdy opravdu drsný sport

COOLDANCE

ANEB MÁ TANEČNÍ CESTA

📷 Eliška Poláková (1. C)

Prostřednictvím tohoto článku bych se ráda podělila o svou vlastní zkušenost s tanečními a zároveň ho věnovala všem, kteří váhají, jestli vůbec zkusit do tanečních jít.

Jako před každým devátým se před koncem školního roku přede mě postavila otázka: Budu chodit do tanečních?

Celou dobu jsem se tomu bránila. Do tanečních chodit nechci a nikdo mě k tomu nepřinutí. Nikdy. Pak ale přišla otázka do školní skupiny, jestli budeme alespoň chtít chodit do stejného tanečního studia. Rychle jsem se přihlásila, jelikož mi bylo jasné, že do tanečních budu muset chodit tak i tak. Byla jsem ráda, že tam budu alespoň někoho znát. To jsem ale ještě nevěděla, kam jsem se to vlastně přihlásila. Přihlásila jsem se do tanečního studia CoolDance.

Na první organizační schůzku se mi ani trochu nechtělo. Když jsem ale dorazila na místo, docela mi pomohlo, že to pro mě nebylo úplně neznámé místo. Určitě mě navnadil také playlist, který hrál před začátkem schůzky.

I první setkání samo o sobě mě velice uklidnilo. Všichni byli velice milí, ať už to byl lektor nebo asistenti. Přesně to byl ten moment, kdy jsem si řekla, že to vlastně nebude tak hrozné. Ale přece jen jsem se začala trochu bát: Co když mi to nepůjde? Co když se tím budu jen trápit?

Brzy nadešla první lekce. Stála jsem před kulturním domem, prakticky bez možnosti se

pohnout. Stres mě dostal až natolik, že jsem se prakticky nemohla hnout z místa. Brzy jsem ale nabrala odvalu a došla do sálu, kde už bylo několik kurzistů i se svými příbuznými. Také vypadali velice nervózně. A až tam mi došlo, že prakticky nikdo z kurzistů neumí tancovat perfektně. A nervozita byla najednou pryč. První lekce oficiálně začala a my proti sobě stáli ve dvou zástupech, kluci a holky. Začínali jsme praktickou etiketou, například držení v páru a vyzváním k tanci. Pak ale přišla samostatná výuka tanců, které jsem se tolik bála. Ale vůbec to nebylo tak zlé. Spíš naopak, moc mě to bavilo! Nejdřív jsme se kroky učili sami, až pak jsme mohli jít do párů. Kupodivu to ale nebylo až zas tak těžké. V páru jsem sice udělala pár chyb, ale chybami se přece člověk učí!

Po první lekci jsem byla velice nadšená a už se nemohla dočkat na další lekci. Jenže netrvalo dlouho a přišla první prodloužená. První prodloužená byla zábavná... Kromě procvičování tanců, které jsme již znali, jsme se učili nové, např. mazurku. Po několika dalších lekcích, během kterých jsme se učili další tance a nové figury, pomalu přišla druhá prodloužená, tentokrát tematická. Naše téma byl film High School Musical (Muzikál ze střední), pointou bylo přijít v převleku za určité postavy z filmu/muzikálu. Dle mě to byl velice zajímavý nápad

a mně osobně se i moc líbil. I zde jsme se naučili nový tanec, tentokrát řecký, sirtaki.

Znovu proběhlo několik lekcí, já s sebou na jednu z nich přivedla i svou kamarádku, naučili jsme se opět další tance, zdokonalovali, přidávali figury... A než jsem se nadála, ze září se stal prosinec a z první lekce najednou závěrečný věneček, s kterým přišly i myšlenky přihlásit se do pokračovaček. Poznala jsem několik úžasných, milých a šikovných lidí, za které jsem velice vděčná. Samozřejmě mezi tyto úžasné lidi nepatří jen kurzisté, ale i asistenti, díky kterým jsem nezůstala u žádného tance jen tak stát, stát. Moc jim děkuji, stejně jako asistentkám a hlavně lektorovi Jakubu Vávrovi. Povedlo se mi také odchytit si jednu z asistentek, která shodou okolností chodí na naši školu, Justýnu Ježkovou, která mi ochotně odpověděla na několik otázek.

Jaký je tvůj nejoblíbenější tanec?

Nejradši mám latinskoamerickou sambu, protože miluji tu hudbu a také v ní umím nejvíce figur. Co se týče standardních tanců, velmi jsem si oblíbila tango. Má skvělou hudbu, je to celkově vážný tanec a může se hezky procítit.

Jaký tanec je pro tebe nejtěžší?

Nejtěžší je pro mě slowfox, protože má nejtěžší počítání a rytmus, ale i přesto ho mám ➡

rada a je to krásný tanec.

Co se ti na tanci nejvíce líbí?

Na tanci je pro mě nejlepší to, že se mohu odreagovat. Také se mi líbí, když to prožívám s hudbou a zaposlouchám se do ní. A hlavně je to dobrý pohyb.

Kdo tě k tanci přivedl?

K tanci mě přivedla moje maminka, která mě přihlásila na taneční kroužek, když mi bylo pět let.

Co bys vzkázala těm, kteří pořád váhají, jestli taneční vyzkoušet?

Taneční mohu jedině doporučit. Naučíte se základy společenských tanců, což se v budoucnu jistě neztratí. Problém není ani to, že nemáte partnera. Asistenti a asistentky partnery rádi doplní.

čenských tanců, což se v budoucnu jistě neztratí. Problém není ani to, že nemáte partnera. Asistenti a asistentky partnery rádi doplní.

Určitě poznáte fajn lidi a odnese si spoustu zážitků. ●

MEZI SKALAMI A BAŽINAMI

ANEB ORIENTAČNÍ BĚH VE SVÉ PRAVÉ PODOBĚ

📷 Jakub Křováček (7. 0)

Když se řekne orienták, tak si asi každý student našeho gymnázia, jenž už byl na nějakém sportovním kurzu, představí tu většinou lidí nenáviděnou aktivitu, při které se běží a běží a běží...

Já se orientáku ale už téměř dva roky na spíše zájmové úrovni věnuji a můžu potvrdit, že toho v sobě tento sport skrývá daleko více a že je daleko záživnější, než jak si ho představujete či znáte z té zjednodušené a zkrácené podoby, v jaké se běhá u nás na gymnáziu. A jak tedy tento sport vypadá? Jaké to je závodit? Všechno si řekneme, ale ještě, než se k tomu dostanu, v několika bodech stručně vysvětlím teoretickou část orientáku, jelikož to je daleko komplexnější sport, než by se mohlo zdát...

Pravidla

Shrnutí a něco málo z historie

Orientační běhy mají již dlouhou historii, byť do Čech se ale dostaly výrazně později. Nejdrí-

ve šlo o vojenská cvičení – při dlouhých pochodech se trénovala orientace v terénu a každý účastník měl povinnou zátěž na zádech. I když jsou v dnešní době trasy již výrazně kratší, nejde o pochod, ale o běh, a ačkoliv se závody absolvují bez zátěže, hlavní struktura této aktivity přetrvává, cílem je dostat se z bodu A (ze startu) do bodu B (do cíle) pomocí mapy a buzoly za co nejkratší čas a po cestě ve správném pořadí navštívit všechna kontrolní stanoviště. Ta bývala při zmíněných cvičeních obsazena člověkem, ale v orientáku jako závodů na nich najdeme už jen takzvané kontroly – bíloranžové lampiony s číselným kódem kontroly a razídkem (dříve se užívaly kleštičky, v dnešní době se využívá elektronická krabíčka a závodník potvrzuje

postup přiložením svého čipu, nikoliv dírou do záznamové karty).

Prostor závodu

Na každém závodě najdeme hned několik míst, která obvykle nechybějí. Základem každého závodu je parkoviště pro auta (obvykle nějaká neobdělávaná půda jako například louka) a největší místo, kterým je shromaždiště. To je prostor, kde si oddíly staví své oddílové stany a čekají na start a na vyhlášení, a také místo, kde najdete všechny potřebné věci pro pořádání závodu – registrační stánek, kde se provádějí změny v přihláškách nebo doplácí neuhrazené startovné, stánek s výčtem čipů po závodě, místo pro vyhlášení závodu, tabule se startovními časy a popřípadě s popisy kontrol k rozebrání

a hygienické zázemí. Na větších závodech poté obvykle nechybí ani dětská školka (popřípadě minizávod pro nejmenší), stánky s občerstvením, vybavením a suvenýry a v případě vícedenních závodů i místo pro přespaní nebo stavbu stanů. Dále následuje už jen start samotného závodu, obvykle vzdálený i pár kilometrů od shromaždiště (někdy i natolik, že se závodníci na start převážejí autobusy), prostor závodu, do kterého je všem momentálně nezavádícím vstup zapovězen, a cíl, který obvykle bývá také mírně vzdálen od shromaždiště.

Typy závodů

Existuje několik typů závodů. Asi takovým nejhrubším dělením je typologie podle oficiálnosti a podle délky. Orientačká sezóna probíhá od jara do podzimu a během tohoto období je většina závodů oficiálních (tzn. jedná se obvykle o větší, někdy i mezinárodní závody, kde se striktně dodržují všechna pravidla stanovená Mezinárodní federací orientačního běhu – IOF –, tyto závody se také počítají do žebříčkového hodnocení). Dále je můžeme dělit dle délky a místa konání. Nejkratším typem závodu jsou takzvané sprinty, které se téměř vždy běhají v blízkosti civilizace (parky apod.) nebo přímo ve městech. Nejběžnější jsou poté krátké tratě, které už jsou vždy v přírodě a při kterých naběháte třeba i přes 10 kilometrů. Vůbec nejdelším a nejobávanějším typem jsou takzvané klasiky, nebo také dlouhé tratě, ty mohou v elitních kategoriích měřit až 20 kilometrů vzdušnou čarou, takže závodníci obvykle naběhají daleko více. Poté existují i různé další podoby orientáku, například běh se stanoveným časovým limitem s cílem obrazit co nejvíce kontrol bez zakresleného postupu, noční závody anebo orienták na kole či běžkách.

Kategorie

Pro správné přihlášení na závod je nutné znát svoji kategorii. A těch je v orientáku opravdu požehnaně! Zpravidla můžeme

dělit kategorie na dětské, soutěžní a tréninkové. Dětská kategorie se zpravidla označuje jako HDR a značí fáborky označenou trasu pro rodiče s dětmi. Tréninkových kategorií může být hned několik, to záleží na organizátorovi závodu, zpravidla se objevuje kategorie P pro nově příchozí orientáky a kategorie T (tréninková) pro kohokoliv, kdo se na ni přihlásí (na větších závodech jich bývá hned několik, každá jinak náročná a dlouhá). V těchto kategoriích se tedy sice nezavádí proti rovnocenným soupeřům a neprobíhá zde vyhlásování, pouze se zveřejní výsledková listina, ale výhodou je, že máte tzv. volný start na krabíčku. To znamená, že nedostanete přidělený startovní čas a můžete ke startu přijít, kdykoliv potřebujete, jen si budete muset možná vystát krátkou frontu.

U soutěžních kategorií poté již závodníci startují dle startovní listiny, za závody sbírají body do žebříčku (který se stanovuje každou sezónu a který má také určitá pravidla a vlastní kategorie dle zkušeností závodníků, ale to pro základní pochopení sportu není nutné vědět), a pokud se umístí na vyšších příčkách, získávají nějakou výhru a jsou po závodech vyhlášeni. Tyto kategorie se dělí jednoduše – ženské kategorie mají písmeno D (od německého Damen) a mužské kategorie neso písmeno H (od německého Herren). Muži i ženy jsou pak dále děleni dle věku. Dětské a mládežnické kategorie jsou seskupovány po dvou rocích (D/H12, 14, 16...), přičemž závodník může v určité kategorii

závodit do dovršení daného věku (tzn. například v kategorii H16 mohou závodit hoši do dne před svými 16. narozeninami). Kategorie D21 a H21 jsou kategoriemi elitními, v nichž musí závodit všichni závodníci mezi 21 a 34 roky. Od 35. narozenin mohou závodníci závodit ve veteránských kategoriích, které jsou stupňovány po pěti letech (D/H35, 45, 50...) a obvykle poslední bývá kategorie D/H85, což jen dokazuje, že se orienták může běhat opravdu v jakémkoliv věku.

Vybavení

Na orientační běh musíte mít hned několik věcí, jak vybavení k závodů samotnému, tak i správně zvolené oblečení. Ideální je nějaký sportovní úbor a dobré běžecké boty s podrážkou do terénu. Na některých závodech jsou pak povoleny boty s hřeby. Pokud je venku teplo, hodí se zpravidla ještě čelenka, která brání potu stékat do očí, a podkolenky, které vám zajistí to, že domů nepřijedete s rozškrábanýma nohama od keřů a dalších nízkých porostů, přes které téměř určitě poběžíte. Jestliže je zima, určitě jsou nezbytnou součástí výbavy rukavice, ale samotné oblečení nijak výrazně teplé být nemusí – zahřejete se během. Dobré je vrstvit a sundávat ho dle potřeby nebo aktuální situace před startem.

Z materiálních věcí potřebujete k závodě jen tři, potažmo čtyři pomůcky. Tou základní je dobře fungující buzola, nejlepší volbou je palcová buzola s rychle se ustavující střílkou. Máte ji vždy na palci, kterým si zároveň

➤ Máte orientáky vybavení (dřívě popisovanku s popisy kontrol, palcovku a SAC čip)

držíte mapu, takže můžete její orientaci kontrolovat neustále. Dále je potřeba takzvaný popis-kovník, kam se ukládá papírek s natištěnými popisy kontrol. Je to vlastně taková průhledná kapsička, která se utáhne okolo předloktí, abyste měli popisy vždy na očích (nejsou-li vytištěné na mapě). Eventuálně můžete potřebovat i mapník, to je vlastně jakýkoliv průhledný a netexturovaný euroobal, který má chránit mapu před zničením a deštěm. Na větších závodech ale bývají mapy vytištěné na speciálním voděodolném papíru, takže většinou není potřeba. No a na závěr ta nejdůležitější věc – čip. Každý závodník musí mít (pokud si ho tedy nechce za poplatek půjčovat) svůj vlastní SI čip. Jsou to takové malé krabičky, které se připevňují na ukazováček a do kterých se během závodu zapisují důležité údaje, jako jsou startovní a cílový čas a pořadí a čas průběhu jednotlivých kontrol. Běžné čipy jsou poměrně levné a při závodu se zúženou částí zasouvají do razicí krabičky, ale existují i takzvané SIAC čipy, které se orazí samy na vzdálenost až několika málo metrů (dle toho, jak nastaví organizátor závodu krabičky). Dobrým pomocníkem jsou také sportovní hodinky, během závodu si s nimi můžete změřit svůj výkon a zvolenou trasu a poté to porovnat s ostatními.

Mapa a popisy

Základem každého závodu je mapa. Sprinty se obvykle běhají na mapě v měřítku 1:4 000, krátké tratě zpravidla na mapách se zmenšením 1:10 000 nebo 1:15 000. Mapa může být jak ve velikosti A4, tak i A3 a její zobrazovaná plocha se může lišit i mezi kategoriemi v průběhu jednoho závodu. Pro její kreslení se používá speciální a propracovaný systém značení, existuje k němu dokonce i velmi rozsáhlý mapový klíč určující například přesná pravidla použití jednotlivých prvků. Jelikož se běhá nejčastěji v lesích, tak jsou například bílou mapou značeny právě ty, louky byste našli zakreslené žlutě, tmavě zelené jsou poté hustníky (obvykle nedávno vysázené stromy velmi

blízko u sebe a nízkou u země, přes které je výrazně zhoršená průběžnost). Na tomto základu jsou pak dokreslené kromě vrstevnic také cesty, vodní plochy a drobnosti jako například vyvrácené stromy nebo poseďy. Úplně na vrchu mapy je poté zakreslená růžovo-fialovou barvou trasa – trojúhelníček značí start, kolečka s čísly jsou kontroly a jejich spojnice ukazují, v jakém pořadí je nutné kontroly proběhnout (jinak by byl závodník diskvalifikován). Dvojitým kolečkem se značí cíl. Touto barvou se také značí například stanoviště první pomoci, občerstvovací stanice nebo zakázané prostory.

Mapu doplňují ještě popisy kontrol, které vám dají přesnou informaci, kde přesně se v tom kolečku zakresleném v mapě kontrola nachází. Speciálním kódováním je na nich uveden například objekt, na kterém kontrola je, z jaké strany je umístěná, v jaké je výšce, nebo speciální číselný kód každé kontroly, díky kterému si můžete v terénu zkontrolovat, jestli je ta, kterou jste právě našli, kontrolou, již hledáte.

Terén a lokality

Orientácké závody se běhají buďto ve městech (krátké sprinty), nebo na odlehlých místech

v přírodě. Ideální je velké množství skal, velké zalesnění a co největší členitost terénu. Proto se většinou na orientácké závody dostává velmi špatně veřejnou dopravou, ale jelikož já jsem z naší rodiny jediný, kdo orienták běhá, a jelikož v Boleslavi aktivně nefunguje žádný oddíl, nic jiného mi nezbyvá. A můžu vám potvrdit, že to jde, jen se poté vyplatí hlásit se spíše do kategorií s volným startem, občas se musí brzy vstávat a nezbytnou podmínkou je nutnost kamarádit se s aplikací Jízdní řády a s Mapami.cz, které se mě pořád (zatím bezvýsledně) snaží přesvědčit, abych jim říkal Mapy.com :D

Závod v praxi

Je neděle a já se opět po delší době vydávám na závody. Tentokrát mířím do vesničky Alšovice, které jsou kousek od Pěčína v Jizerských horách. Jelikož musím jako vždy na rozdíl od drtivé většiny ostatních orientáků spoléhat na vlastní dopravu, vstávám hodně brzo a v 7:44 už vyjždím mně tak velmi známým víkendovým osobákem do Turnova. Následuje rychlý přestup na rychlík směr Pardubice a zanedlouho už hledám stanoviště svého autobusu na železnobrodském nádraží. Autobus ale přes

Mezi mapy z letošní sezóny uprostřed mapa z Alšovic

Orientácká kontrola za slunečného dne aneb krásy orientáčnického běhu

Alšovice nejede, a tak vystupuji u hlavní silnice na místě, jež se pro mě ukázalo jako nejbližší, a podnikám asi čtyřicetiminutový přesun k alšovické sokolovně. Na shromaždišti se rychle převlékám do závodního, už je ke konci sezóny trochu zima, takže si беру i lehkou bundičku, a všechny věci kromě buzoly, popisníku, čipu a občanky (pro všechny případy) nechávám v batohu na shromaždišti. Je to běžná praxe, orientáči jsou totiž specifická skupina lidí, kterým opravdu lze důvěřovat.

Cesta ke startu je poměrně dlouhá, a jak je obvyklé (a jak bylo také zmíněno v předzávodních pokynech), je značená modrobílými fáborky. Kousek od vedlejší vesnice vedou fáborky najednou na lesní

cestu a na jejím konci už vidím skupinu závodníků čekajících na svůj startovní čas. Já hledám koridor pro volné kategorie (jelikož jsem zejména na tomto závodu vázaný posledním autobusem, který mi odsud jede po druhé hodině) a ve startovním koridoru si ve speciálně určených krabičkách nejdříve nuluji svůj čip (během nulování se vymazávají data z minulých závodů), kontroluji, zda je správně vynulován, a u poslední krabičky i ověřuji, jestli dálkové ražení funguje a jestli je čip nabitý. Pak už jen hlásím své jméno a po pokynu ke startu razím startovní krabičku a vyběhám k výdeji map. Hledám složku s mapami pro kategorii T, jednu si беру a po přehnutí na třetinu (aby se mi mapa lépe držela a nelámala se) rychle hledám

start a orientuji ji na sever. Dobíhám podle čáry až na mapový start (trojúhelníkem označený start samotné závodní trasy) a přemýšlím, jaký postup zvolit pro doběhnutí k první kontrole.

První přeběh mezi kontrolami je poměrně jednoduchý, ale u dalších už takové štěstí nemám. Několikrát zakufruji (= ztratím se a hledám, kde jsem a kudy se vydat dál), poprvé hned u čtvrté kontroly, kde se mi nedaří správně zorientovat v zakreslení hustníků a světlin. Ale po poradě s ostatními ztracenými závodníky se mi daří všechny kontroly najít a doběhnout do cíle. Před cílem orážím poslední kontrolu (takzvanou sběrku, která má kontrolní číslo vždy 100 a která je pro všechny kategorie společná) a od ní sprintuji po pěšině až do cíle, kde razím cílovou krabičku a po krátkém odpočinku a občerstvení se vydávám zpět na shromaždiště. Tam si vyčtu čip (přiložení čipu k vyčítací krabičce napojené do počítače, které zajistí přesun všech dat o časech a pořadí oražených kontrol z čipu do počítače) a mířím se obléct zpět do čistého, po závodě jsem totiž jako obvykle zabláčený od hlavy k patě. Pak už jen zdravím známé spoluorientáky a mířím zpět na autobus, kterým se vracím do Železného Brodu, odkud absolvuji obdobnou cestu jako ráno.

A proč že mě vlastně orienták baví? Těch důvodů je hned několik. Je to sport, ve kterém nejde jen o sílu nebo vytrvalost, ale ve kterém rozhoduje i schopnost rychle přemýšlet a orientovat se v prostoru. Je to spojení dvou věcí, které mám rád – pohybu v přírodě a práce s mapou. Zároveň jde o komunitu lidí, kteří si navzájem vždy pomůžou, mohou se na sebe spolehnout a jsou k sobě velmi přátelští, a to dokonce i když se vůbec neznají.

Také vás to zaujalo? Podívejte se na Oris, systém, přes který se lze přihlásit na nadcházející závody, a přidejte se ke mně, všichni orientáči vás mezi sebou určitě rádi přivítají. Tak na nějakém závodě na viděnou! •

SNOWBOARDING

SVOBODA NA PRKNĚ I PŘÍBĚH, KTERÝ ZAČAL NÁHODOU. A CO FRČÍ NA NAŠÍ ŠKOLE?

👤 Nela Krumpolcová (1. C)

Jezdíte na snowboardu nebo byste chtěli? Přemýšleli jste někdy nad tím, jak vznikl snowboarding? A víte, jak je to s oblibou snowboardingu u nás na škole?

První snowboard vznikl v roce 1965 v USA celkem náhodou. A to když jistý inženýr Sherm Poppen vyrobil svým dcerám hračku ze dvou svázaných lyží. Hračka dostala název „snurfer“ a rychle se stala populární v okruhu jeho přátel, a tak si Poppen nechal nápad licencovat. O několik let později na Poppena navázal Jake Burton Carpenter, který zkonstruoval první snurfer s vázáním a založil si vlastní firmu. V roce 1979 se konala první soutěž ve snowboardingu. Snowboarding se stával čím dál více oblíbeným, ale než došlo k akceptování snowboardistů na sjezdovkách, tak to chvíli trvalo a probíhaly spory mezi lyžaři a snowboardisty. A v roce 1998 se snowboarding poprvé objevil na olympijských hrách v Japonsku. Dnes už ho vnímáme jako běžný sport, který má řadu disciplín.

Mě ale nezajímala jen historie samotného sportu, ale chtěla jsem zjistit i to, jak to je se snowboardisty u nás na škole. Kromě obecněji zaměřeného průzkumu mezi studenty jsem se rozhodla, že jednoho z respondentů vyzpovídám podrobněji. Tou studentskou byla má spolužačka Ajka (1. C) a rozhovor příkládám zde:

Jezdíš na lyžích nebo na snowboardu?

Na obojím.

Co tě baví víc a proč?

Řekla bych, že snowboard, protože na lyžích jezdím v podstatě celý život a už mě to asi omrzelo. A potom, když jsem zkusila snowboard, tak mě to zaujalo víc. Mám pocit, že nejsou žádné problémy na světě a že neexistuje nic jiného.

Jak ses ke snowboardingu dostala?

Hlavně přes kamarády, protože kamarádi začali jezdit a říkali mi, ať to zkusím, tak jsem to zkusila a začalo mě to bavit.

Je něco konkrétního, co tě baví? Třeba skoky?

Většinou, když skáču, tak se to-tálně rozemlu, ale ano, baví mě to.

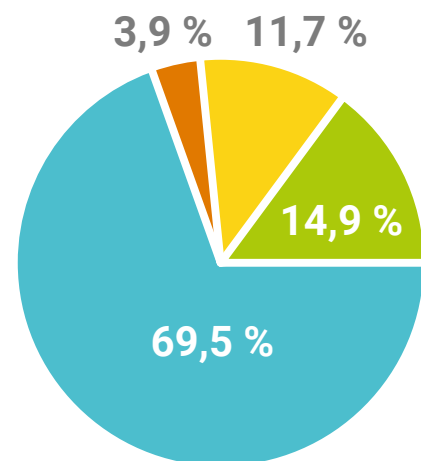
Říká se, že ježdění na snowboardu je nebezpečnější než na lyžích. Jaký na to máš názor?

Já bych řekla, že je to pravda, protože jelikož jezdím na lyžích i na snowboardu, tak vím, že na snowboardu je těžší udržet rovnováhu, můžeš si vyrazit dech a snadněji si zlomíš ruce, ale na lyžích si zase snáz zlomíš nohy.

I když na naší škole převažuje lyžování, určitě bych všem doporučila vyzkoušet snowboarding, který vám ukáže sjezdovky z jiné perspektivy. •

Jezdím na...

- lyžích
- snowboardu
- obojím
- nejjezdím

NORIMBERK PLNÝ NEJISTOTY

👤 Alena Gabryšová (3. B)

Větu „Vánoce se blíží.“ slyšelo mnoho z nás, avšak naši studenti, kteří už se nemohou dočkat Vánoc, si zajeli pro tu krásnou a hektickou atmosféru tohoto nadcházející svátku až za hranice naší republiky.

Naši studenti se dne 5. prosince 2025 vydali brzy ráno směr Norimberk. Jejich cílem byly vánoční trhy v centru města. Celému tomuto zájezdu však předcházelo několik týdnů nejistoty, zda se zájezd vůbec uskuteční. Zájem němčinářů nebyl totiž až tak velký, jak předmetová komise němčiny původně předpokládala. Naštěstí vše na poslední chvíli zachránilo ostatní jazyky, kde byl zájem naopak enormní.

Cesta trvala několik hodin, avšak mnoho studentů i většina profesorů minimálně jednu půlku prospala. Nakonec se zdárně dosáhlo cíle. Ještě před centrem a prvním hrnečkem předraženého svařáku ale naše výprava navštívila Dokumentační centrum areálu říšských sjezdů NSDAP (v něm-

čině Dokumentationszentrum Reichsparteitagsgelände, pozn. red.), které dnes slouží jako muzeum, avšak dříve to bylo místo velkých shromáždění nacistické strany. Zde se nyní nachází expozice věnovaná výstavbě této budovy a utlačování lidských práv. Byly zde k vidění autentické předměty, modely, fotografie a také si bylo možné poslechnout některé nahrávky související s těmito tématy.

Poté, co autobus zastavil nedaleko centra města a všichni konečně projeví alespoň trochu nadšení, že už se blíží jejich vysněné trhy, a ne další historická přednáška, se skupina začala proplétat ulicemi a hledat vánoční jarmark. Ten

j jsme nakonec úspěšně přešli, ještě totiž byla v plánu jedna zastávka, norimberský hrad. Stoupání, podle některých studentů rovné stoupání na Mount Everest, však všichni zvládli a mohli si vychutnat výhled z hradní vyhlídky na město, jehož krásu úplně

👤 Vánoční trhy těsně před odjezdem

dokonalé narušuje místní chemička. Cestou dolů se zájezd ještě krátce zastavil u rodného domu malíře Albrechta Dürera a jeho účastníci si udělali fotku u nedalekého kovového zájmovce, u kterého nikdo nedovede určit, co je to za druh. Pak už následovaly všemi vysněné vánoční trhy a zhruba čtyřhodinový rozhod.

Studenti vzali trhy a centrum Norimberku útokem. Každý si nakoupil, co se mu zrovna líbilo, a dokonce někdo sehnal i nějaké vánoční dárky. Ochutnali jsme také typické norimberské perníčky, které někteří rovněž vzali večer domů. **Na rozdíl od vzdálenější Vídně jsme totiž letos všichni dorazili domů do Mladé Boleslavi výrazně před půlnocí! •**

👤 Norimberský hrad

DO ITÁLIE ZA KULTUROU

ANEB FOCCACIA A ŠPAGETY NA KAŽDÉM ROHU

✎ Kristýna Křováčková (6. O), Anna Votočková (2. B)

📷 Mgr. Lenka Chladová

Je 5:50 a já přijždím jako poslední na náš sraz před budovu gymnázia. Jsem jako poslední dílek skládačky, který zapadl na své místo. (AV)

Vyfoťme první skupinovou fotografii a naložíme svoje zavazadla. V 6:00 vyrazí deset statečných a dvě paní profesorky směr Letiště Václava Havla. Naš výlet může začít!

V autobuse si, ještě celí rozespalí, porovnáváme, kdo má kolik oblečení, a zjišťujeme, co jsme vlastně zapomněli doma. Už po prvních pár minutách cesty zaplníme autobus italskými písničkami. I když jsme rozespalí a možná neznáme jako ti nejlepší zpěváci, hudba nás baví.

O hodinku a několik rozespalých fotek později už na letišti netrpělivě čekáme na odbavení. Začínám cítit vzrůstající nervozitu z letu a dřív, než si to uvědomím, stojíme před klavírem... (KK) Zase zpíváme. Dočkáme se i drobného potlesku od několika opodál postávajících posluchačů.

Minuty odletu se blíží, sedíme v letadle, pro ty, co letí poprvé, je to celkem adrenalin. Letadlo vzlétne a počáteční strach vystřídá úžas z nádherného výhledu. Připadáme si jako v pohádce. Nikdo netuší, co přesně nás v neznámé Itálii čeká, ale jsme připraveni si následující týden skvěle užít.

Bari nás přivítá hladové a vyčerpané a my spěcháme najít úschovnu zavazadel a míříme na oběd. Restaurace zřejmě nepočítá s dvanáctičlennou skupinkou turistů, a tak musíme půl hodiny čekat. To nás naštěstí vůbec netrápí, na náměstí se zrovna konají čokoládové trhy, takže kde utratíme svoje první eura, je hned jasné. S chutí pralink na jazyku a o pár eur lehčí se vracíme zpátky do restaurace. Tentokrát se už dočkáme stolu a prvního italského jídla, jak jinak než pizza a pasta. Ano, špagety carbonara jsou super a ano, jsou možná až moc slané.

Po obědě spokojeně vyrazíme na prohlídku města komentovanou průvodci z našich řad. Po nějaké chvíli zřejmě začínáme Bari nudit, a tak nás vyhání deštěm. To, co se ze začátku zdá být jen neškodnou přeháňkou, se brzy změní ve slejvák a zaplavené ulice. Naše snahy zachovat si nohy v suchu byly úplně zbytečné, na některých místech jsme se cítili jako v písničce Přejdi Jordán. Nezbývalo nám nic jiného než na nádraží vylovit z kufrů čisté oblečení a suché boty. Tímto děkujeme paní profesorce Neuhäuserové za zapůjčení dvou párů tenisek, opravdu se hodily. Někteří z nás bohužel

takové štěstí neměli, tudíž nezbývala jiná možnost než se prezentovat jako správní Češi, a to jak jinak než nosit ponožky v pantoflích. Čekání na nádraží si zkracujeme naší oblíbenou aktivitou, zpěvem. Těšily nás úsměvy kolemjdoucích Italů, když jsme zpívali jejich známé písně.

Po delším čekání konečně přijel vlak, který nás vezl směr Castellanetta. Nervozita uvnitř vagonu začala rapidně stoupat, když jsme si uvědomili, že toto jsou poslední chvíle před tím, než se rozejdeme do úplně cizích rodin, kde se nemluví česky. Přijíždíme na nádraží v Castellanettě a vidíme spoustu nedočkavých Italů čekajících přímo na nás. První přivítání proběhlo hladce a všichni jsme se rozprchlí do svých nových rodin. Poznat rodinné příslušníky, usušit boty, navečeřet se a spát. Takhle brzo se do postele v následujícím týdnu už nedostaneme...

Druhý den ráno jsme se sešli všichni společně v jedné ze tří budov partnerské školy – v Castellanettě. Zde probíhal zahajovací ceremoniál. Zazněly hymny a proslovy a Italové nás seznámili s některými svými písničkami a mezinárodním tancem. Poté nás čekala první

👁️ Výhled na město Matera

ochutnávka italských dobrot. To ještě měli všichni na focciu chuť. Najedli jsme se a popovídali si jak napříč skupinou, tak s různými italskými studenty. Všechny nás fascinovalo, jak přátelští a srdeční všichni Italové jsou. Po skončení této školní akce jsme měli na zbytek dne volno. Někdo se zajel s rodinou podívat k moři, někdo šel na fotbalový trénink a jiní se

setkali ve městě. Zkrátka jsme si naplno užívali poznávání jižní Itálie.

V úterý se naše 20členná banda vydala na výlet do města Matera. Naskytly se nám krásné výhledy na celé toto historické město vytesané do skal. Vypadá jak z jiného světa. Naš průvodce nás provedl po všemožných uličkách a okolo

nekonečného množství restaurací. Ty zde vznikají v tak hojném množství, protože majitelé nemusí platit za domky nájem, uhradí vždy „jen“ poplatky na údržbu města. Po procházce následoval oběd v jedné z těchto restaurací. Při pohledu na porci špaget jsme se obě zaražovaly, konečně porce, kterou sníme. A pak přišel další chod, pro nás dobře známý řízek s hranolkami. Začaly jsme vtipkovat o dezertu, ale smích nás přešel, když se uprostřed stolu objevily koblihy plněné krémem. Na naše šokované tváře nad množstvím jídla Italové jen pokrčili rameny. Celý oběd v kvalitní restauraci u nich totiž zahrnuje těstoviny, další těstoviny, hlavní chod, druhý hlavní chod, ovoce, dezert a kávu. Jak se to do nich vejde, to nám zůstane navždy tajemstvím. Po výborném obědě se nad námi profesoři smílovali a dali nám rozchod. A pak už byl čas tomuto nádhernému městu zamávat.

Další den ráno nás italská škola překvapila vlastním zájezdovým autobusem. Oproti ➡

👁️ Společná fotka v Polignano a Mare

městské dopravě pro nás byla cesta výrazně pohodlnější. Prvním z celkem dvou navštívených míst bylo město Polignano a Mare, rodiště slavného italského zpěváka a skladatele Domenica Modugna. V čase oběda jsme dostali rozchod, a tak jsme se společně s našimi italskými kamarády rozhodli naobědvat na pláži Lama Monachile přímo v centru.

Brzy po odjezdu z města bylo na všech mužských výletních zřejmé, že je pro ně výlet náročný. Všichni až do jednoho nám v autobusu usnuli. Moc odpočinku jim ale dopřáno nebylo, jelikož na nás čekalo druhé město dnešního dne – Alberobello. Proslavily ho bílé kamenné domečky zvané trulli. Mají kuželové střechy poskládané ze spousty plochých kamenů, které měly velmi praktické využití – obyvatelé domků totiž vždy před příjezdem výběřiči daní střechy strhli a platili tak méně za místo v domě. Tyto domečky, krásné barevné květiny v oknech a usměvaví pouliční umělci dělají městečko opravdu kouzelným. A když se vám (stejně jako nám) poštěstí a stihnete Alberobello za západu slunce, NIKDY na tu krásu nezapomenete. Prošli jsme se po městečku, nakoupili suvenýry

a se stmíváním jsme se vraceli k autobusu.

Ve čtvrtek nás čekaly opět dvě odlišné aktivity. Dopoledne jsme se vydali do další školy v Castellanettě. Toto byl pro nás opravdový zážitek. Škola byla totiž plná chlapců, jejichž chování vypadalo, jako když nikdy předtím neviděli děvče. Italská strana pro nás měla připravený workshop zaměřený na AI. Bylo to velmi zajímavé a myslím, že nám to opravdu něco dalo. Také jsme měli možnost nahlédnout do hodin některých tříd. Musím říct, že jsme se snad nikdy necítili více středem pozornosti než právě v těchto třídách. (AV) Po svačině, která obsahovala co jiného než foccacciu, jsme se vydali na druhé místo dnešního programu, což byla rezervace Gravina di Laterza.

Italové nám za dobu zájezdu několikrát dokázali, že rychlost není jejich silnou stránkou. Všechno tam plyne pomalu a jejich tempo chůze je... Jako na kolonádě v Karlových Varech. Proto nás nepřekvapilo, když jsme po příjezdu k rezervaci minimálně půl hodiny jen čekali. Ale když jsme se konečně vydali na cestu, poznali jsme, že čekání na tu okolní přírodu stálo za to. Gravina di Laterza je

jeden z nejhlubších a nejkrásnějších kaňonů v Evropě. Výhledy mluvily jasně. A ten pocit, když stojíte jen metr od okraje, ten je taky jedinečný. Po – pro Italy dlouhé, pro nás spíš krátké – procházce už ale byl čas vyrazit zpět.

Náš předposlední den začal netradičně v nejvzdálenější budově školy, až v Palagianu. Tato budova školy je zaměřená na biologii a tělesnou výchovu. První akcí byl orientační běh. Nebo možná radši orientační chůze? Studenti a učitelé nám skvěle připravili program i úžasné pohoštění. Dokonce jsme zažili i krátké hudební vystoupení. Všichni studenti přímo zářili nadšením. Otázkou zůstává, jestli to bylo kvůli nám nebo zrušené výuce. Převzali jsme si diplomy a byl čas vyrazit za další aktivitou.

Nebyl by to ten správný pobyt v Itálii, kdybychom si nevyrobili ani jednu pizzu. Náš první biologický workshop nám zašpinil ruce těstem a samozřejmě jsme mohli pizzu následně i ochutnat. Druhou částí workshopu byla extrakce DNA z banánu. Celý proces nevypadal (ani nevoněl) úplně lákavě, ve výsledku jsme ale získali velmi jasný pohled na stavbu DNA. A aby toho nebylo málo, přichystali si pro nás i výrobu mýdel. Tu trochu zkomplikovaly italské mixéry, když se přehrály hned během mixování první směsi. Ale i tak se nakonec mýdla vydařila, právě teď nejspíš sedí na nějaké polici a těší se, až se na jaře přestěhují do Česka.

Odpolední program zněl jasně, přichystat pohoštění na večer. Jedno české jídlo, jedno italské. Můj původní plán zahrnoval koláče, ale kvůli italskému vnímání času jsem se nakonec musela spokojit s tím nejjednodušším receptem na hrnečkovou

buchtou. Odpoledne uteklo jako voda a minimálně pro mě začalo první loučení. Naposledy jsem dostala od babičky pusy na obě tváře, naposledy mi řekla „Ciao Piccolino“ a já si poprvé uvědomila, že se blížíme konci. (KK)

Večer jsme se všichni i s rodinami sešli ve škole, kde byl první den uvítací ceremoniál. Jídla bylo tolik, že by nasýtlo celou armádu. A uprostřed jednoho ze stolů na nás čekal krásný dort s českou vlajkou. Udělali jsme pár společných fotek a šlo se ochutnávat, co kdo napekl. Čekali na nás obrovské množství dobrot, které jsme chtěli okusit. Nikdo z nás ale ani vteřinu neváhal nad tím, co budou jeho první sousta – samozřejmě, že tiramisú. Básnili jsme o něm celý týden, takže bylo nutností ho ochutnat. Dokonalá kombinace chutí – káva, piškot, mascarpone – se mi rozplývala na jazyku ještě dlouho poté. Na konci tohoto našeho společného večera nám paní ředitelka místní školy rozdala certifikáty. To bylo opravdové znamení toho, že se náš návrat domů blíží rychlostí blesku. Nikomu se

nechtělo loučit, a tak jsme se domluvili a po skončení této oficiální akce jsme šli neoficiálně společně do města. Za ten týden jsme si my, Češi, na tento způsob života (aneb večere po deváté večerní a příchod domů po půlnoci) tak zvykli, že už nám ani tento večer nepřišla pozdní procházka po městě zvláštní. Ručičky našich hodinek se ale bohužel rozhodly sprintovat a my se postupně začali oddělovat a ubírat k našim domovům. Čekala nás poslední noc v italských rodinách.

Naše poslední ráno se neslo v duchu loučení, smutných, ale přesto vděčných a laskavých pohledů. Lhala bych, kdybych řekla, že toto ráno nebylo hektické. Opět jsme se sešli ve škole v Castellanettě. Ve vestibulu jsme si připravili nástroje a drobné ozvučení. Vše naznačovalo, že se chystá velké závěrečné vystoupení. Po naší poslední svačině (naší na dlouho poslední foccacie) jsme se společně s dalšími studenty, kteří nás přišli podpořit, shromáždili ve vestibulu školy. Náš repertoár obsahoval

známé italské písně v češtině a italštině a nakonec tři hity od Beatles. Bylo to pro nás velmi emotivní a naše oči nezůstaly dlouho bez slz. Málem jsme ani nezvládli odzpívat celý program. Docházelo nám totiž, že všechny ty krásné chvíle v jižní Itálii končí.

Zbytek už šel rychle, rozloučit se se školou, naložit zavazadla, nasednout do aut, dojmout rodiče a pak se celý ubrečení naposledy obejmout. Pak poslední zamávání, „Ciao“ a... Konec. Nic nebylo výraznější než ticho na nástupišti, když jsme čekali na vlak zpět do Bari. Tam jsme se po odbavení sešli na poslední společný oběd naší skupiny a nakonec nasedli do letadla směr Praha. Cesta nám utekla o poznání rychleji než ta před týdnem a i výhledy byly ještě krásnější, zvlášť pak pohled na noční Prahu. Po přiletu jsme se vyčerpaně dobelhali k autobusu a ten nás zavezl zpátky domů.

I když jsme Itálii opustili, část z ní navždy zůstane v nás. ●

PROSZĘ BILETY

ANEB JAK JSEM SE SEBRAL A VYDAL DO GDAŇSKU

📷 Jakub Křováček (7. 0)

Jak už jakožto věrní čtenáři Student revue určitě víte, již více než dva roky jsem díky prvnímu ze svých postupů na ústřední kolo Olympiády v českém jazyce členem Klubu OČJ.

Kam jedu a proč tam jedu?

Také již určitě víte, že KOČJ pořádá letní tábory (a ne, představa klasického tábora zde opravdu nefunguje), podzimní srazy (ne, představa klasického srazu zde opravdu nefunguje), každoměsíční pražské večerní setkávání a už třetím rokem i Ústřední kolo OČJ (a opět – představa ústředního kola jakékoliv jiné olympiády ani zde nefunguje :D). Co ale nevíte, je to, že se kromě těchto pravidelných událostí pořádají i všelijaké velmi spontánní akce, jako třeba zdobení perníčků nebo letní grilovačky. No a když jsem se dozvěděl, že se partička očejáků rozhodla jet navštívit jiného očejáka, který je na půlročním Erasmu na polytechnice ve Gdaňsku (technicky zaměřená univerzita, jedna z nejznámějších polských univerzit, pozn. red.), ten nápad mi přišel tak bláznivý, že jsem na to musel kývnout a přidat se také. Je čtvrtek 13. listopadu a předposledním večerním rychlíkem do Prahy mířím k jednomu ze členů výpravy, u kterého přespím – jinak bych se totiž nebyl schopný dostat ráno na letiště.

Kup билет na pociąg. A jak jako?!

Ráno by se dalo označit za přinejmenším velmi kruté, deset minut před šestou nám totiž letí

z Ruzyně letadlo. Bereme taxíka, protože noční pražské spoje navazují tak nádherně, že bychom museli vyjet už ve tři, abychom se v pět ocitli na Terminálu 2, kde se k nám připojí další člen výpravy – nebo spíš členka, jediná očējačka, která na tuhle „hurá akci“ sebrala dostatek odvahy. Ve třech se tedy vydáváme na bezpečnostní kontrolu, kde k mému velkému překvapení opět můj batoh projíždí na podrobnou kontrolu (aneb příběh powerbanky, která málem zůstala v Bergenu, viz článek z minulého čísla o expedici na Lofoty :D), a během několika desítek minut už nastupujeme do letištního autobusu a míříme k našemu Boeingu. Let je rychlý a s typicky ryanairovským přistáním se ocitáme před osmou hodinou ranní na letišti v Gdaňsku. Chvilí přemýšlíme nad tím, jak bychom si zkrátili čas, než otevrou všechny kavárny a než se město trochu probudí, ale tento problém za nás řeší biletomat, se kterým asi čtvrt hodiny zápasíme, než to vzdáme. Před letištem si tedy najdeme jiný, jenž nám ale pro změnu neumožní koupit lístky na nejdřívější spoj, ale až na ten, co jede asi za dvacet minut. Po zhruba hodině už ale vystupujeme z vlaku na hlavní nádraží v centru města a přemýšlíme, co dál.

Super místo na schovku!

Ne všichni si můžeme dovolit takový luxus, jakým je být studentem, a tak se rozdělujeme, a zatímco nejstarší z nás vyráží do nejbližší kavárny na home-office, my se autobusem přesouváme až za město a vystupujeme u pevnosti Wisłoujście, respektive vystupujeme spíše do příkopu u hlavní silnice a k pevnosti míříme pěšky, jelikož ta není mimo turistickou sezónu obsluhována žádnou linkou. Pevnost byla na Mrtvé Visle postavena v roce 1308 (a následně postupně rozšiřována) a až do roku 1785 bylo jejím hlavním účelem provozovat maják, který se nacházel na věži uprostřed opevnění. Později ale získala jiná využití a během druhé světové války byla téměř celá zničena. Gdaňčané ale nelenili a hlavní část pevnosti zrekonstruovali do její bývalé podoby, a tak v ní dnes sídlí jedna z poboček gdaňského městského muzea. Procházíme se skrz všechny různé místnůstky a neustále se sami sobě ztrácíme – je to tu šílený labyrint! Návštěvu zakončujeme ještě výšlapem na centrální věž a poté, co nás nahoře začne terorizovat okřídlený zástupce gdaňské fauny, sestupujeme zpět dolů a pokračujeme až na západní cíp poloostrova, na kterém jsme se ocitli.

FOTOGRAFIE
Z VÝLETU:

centrální část pevnosti Wisłoujście

Děsivé Westerplatte

Na kraji celého areálu nacházíme velké parkoviště a návštěvnické centrum. Před ním stojí velký nápis Westerplatte, který je zhotovený přesně tak děsivě, jak bychom ho čekali. Tak jsme tady... Jdeme se podívat dovnitř budovy, kde dostáváme mapku areálu, a v kavárně si dáváme teplý čaj, protože venku opět prší a k vlídnému počasí to má rozhodně daleko... Mimochodem – byl to asi nejlepší čaj, který jsem kdy pil, a byl nalitý v krásné vroubkované skleničce, kterou si musím sehnat domů :D No a teď už zase trochu vážněji. Procházíme přes park, ve kterém jsou podél cesty rozestý zbytky bunkrů a jiných válečných staveb, a pomalu se dostáváme k rozbořené pevnosti s velkou cedulí: „Pozor, nebezpečí, vstup na vlastní zodpovědnost!“ Respektujeme tedy výstrahu a... Jdeme se podívat dovnitř! A je to... Mrazivé. Jednotlivá patra na sebe padají, všude jsou betonové sutě a kusy železných konstrukcí, to vše již prorostlé stromy a keři... Musel to být ohromný výbuch. Vycházíme ven a po hlavní cestě lemované turistickými stánky, o kterých si jakožto lidé respektující historii a uctívání památky myslíme své, přicházíme až k hlavnímu památníku vypuknutí druhé světové války a k textu, vysázenému velkými písmeny do země: „NIGDY WIĘCEJ WOJNY“. Jdeme po kruhové cestě až pod pomník a rozhodujeme se, co dále.

Pomalou má začít pršet a další autobus pojedě až za dvě hodiny, a tak se po asi třech promarněných minutách rozhodujeme, že vezmeme nohy na ramena a překonáme mapy, které cestu na zastávku odhadují na deset minut (což je přesně o čtyři minuty více, než kolik jsme měli). Uřícení dobíháme až k přístřešku se symbolem autobusu a zjišťujeme, že naše snaha byla zbytečná, jelikož má autobus asi 8 minut zpoždění. No co, alespoň jsme se proběhli.

Otevřeli jsme dveře, a tam... Kuchyně?!

I cestou zpět absolvujeme hodinový přejezd autobusem zpět do centra a tramvají dojedeme až k budově polytechniky, kde se setkáváme s dalším členem našeho společného víkendového objevování, s místním

očejákem-erasmákem. Po prohlídce majestátní budovy gdaňské univerzity a vyzvednutí v centru z koleje se tramvají přesouváme za nádraží, kde se někde mezi domy nachází náš víkendový apartmán. Už stojíme u toho správného, jen nevíme, které dveře to jsou. Máme sice videonávod, ale my jsme praví očejáci, a tak do toho jdeme po svém. Otevíráme první ze tří dveří a... Zase je pomalu a nepozorovaně zavíráme. Právě jsme se totiž někomu podívali do obýváku a kuchyně, ještě, že si nás paní vařící večeri nestihla všimnout :D Ten správný vchod nakonec nacházíme až za rohem a po tom, co se ubytujeme a co nakoupíme jídlo, se už jen navečerejme a celý večer hrajeme na kytaru a zpíváme očejácké budičky, táborákové klasiky a spoustu dalšího...

Pociąg jest wyprzedany, takže Malbork dnes nebude

Druhý den už se probouzíme v plné sestavě – zbylí dva očejáci totiž přijeli brzy nad ránem Baltic expresem. Dnešním plánem je cesta do Malborku, ale když přicházíme na nádraží, se smutkem zjišťujeme, že už jsou všechny v blízké době jedoucí vlaky vyprodané... Kompenzací pro nás ale je to, že na zítra sháníme jízdenky pro pět lidí za cenu jedné poloviční, tak měníme program a dnešek věnujeme procházce po Gdaňsku. Objevujeme historické centrum města, debatuje

Pełnia Motława w historycznym centrum Gdańska

me nad rozdílem mezi zvonkohrou a zvonohrou, posloucháme krásnou hodinovou produkci zvonoherní mistryně linoucí se z jednoho z gdaňských kostelů a procházkou se dostáváme až za řeku Motławu k loděnicím a překladištím. Na závěr naší obhlídky města ještě stoupáme na jednu z věží dalšího z gdaňských kostelů, odkud máme krásný výhled na moře a celé město před ním, a před zahájením odpoledního programu se ještě stavujeme na ubytování a na obědě.

Omrzliny? Nevadí.

Když jsme před odjezdem řešili, co vzít s sebou, někdo jen tak ze srandy nadhodil plavky a ručník na koupání. To by samo o sobě vlastně nic neznamenalo, ale jelikož jsme si ty plavky doopravdy skoro všichni vzali, už bylo jasné, co musí následovat. Těsně před setměním se dostáváme až do severní části města na pláž u moře a v mrazivém listopadovém počasí sundáváme boty a po téměř doslova ledovém písku se přesouváme blíže k moři. Převlékáme se do plavek, čekáme na ostatní a až na jednoho se všichni rozebíháme vstříc naprosto ledovému Baltskému moři. Kam se na tohle hrabe zářijové koupání v Severním ledovém oceánu na Lofotech! Stejně tak rychle, jako jsme do vody vběhli, se až po hlavu mokří vracíme na souš a za smíchu a tázavých pohledů na naše naprosto zmrzlé nohy se rychle utíráme a převlékáme do suchého. Zlaté termoprádlo,

Část malborského hradu

já věděl, proč si ho беру! :D Když si potom na kraji pláže otíráme z nohou písek, ani je necítíme... Nějak se ale zvládáme dostat na zastávku tramvaje a v pořádku dojet zpátky do historického centra, kde si už jen rychle dáváme večeri a opět hrajeme a zpíváme až pozdě do noci.

Krásný industriální vzduch

Další den vstáváme poměrně brzy a po snídani se rychle přesouváme na nádraží, odkud odjíždíme směr Malbork. Když vystupujeme, přivítá nás velmi divný pach a poté, co vyjdeme z nádražní budovy, vidíme i jeho k nebi se tyčící příčinu. No jo, polský průmysl je holt téměř všudypřítomný. Za stále silícího deště se dostáváme až k hradu, kde obdržíme sluchátka s audioprůvodci a kde začínáme naši dnešní prohlídku. Malborský hrad (celým jménem Hrad Řádu německých rytířů v Malborku, pozn. red.) je rozlohou největším hradem na světě, a tak není divu, že nám prohlídka této památky ze seznamu UNESCO zabírá více než dvě hodiny... I když jsem byl k té černé krabici zpočátku trochu skeptický, musím říct, že plně nahradila živého průvodce a že byl výklad (a celkově chození po hradu) velmi zajímavý. Po individuální prohlídce hradu se opět scházíme a přesouváme se (opět za silného deště) zpět na nádraží. V Gdaňsku jsme tak akorát včas, abychom si dali večeri, během komunikace s obsluhou už poněkolkáté ověřili až neuvěřitelnou kompatibilitu jazyka českého a polského a po návratu na ubytování se opět

chopíme kytary a zpíváme a povídáme si, tentokrát až do tří hodin následujícího dne...

Ahoj, Polsko, tak zase někdy!

V pondělí se ráno už jenom balíme a po nákupu drobností na cestu si ještě stíháme dát polévku v místní polévkárně. Jen tak tak si stíháme udělat závěrečnou skupinovou fotku a během pár minut už odjíždíme Baltic expresseem a máváme prvním členovi výpravy, se kterým se musíme loučit. Využíváme velmi malé odchylky mezi cenou 1. a 2. třídy, a tak celou cestu skrz Polsko absolvujeme poměrně komfortně (i když tedy nutno podotknout, že byste v polské první třídě hledali například koženková sedadla jen marně). Na poslední, český úsek, se přesouváme do 2. třídy značně stísnějším a potměnějším prostoru trávíme poslední společné minuty a postupně se se všemi loučíme. V Praze naštěstí jen zákrakem stíhám přestup na náhradní autobusovou dopravu směr Mladá Boleslav, a tak jsem doma ještě před jedenáctou. Celý výlet jsem si, jak jste z článku určitě pochopili, velmi užil a už se nemůžu dočkat, až něco takového podniknu znovu... A co vlastně ten název článku? No, projedte se párkrát polským vlakem, ideálně v ten čas, kdy se každých pár desítek minut střídají průvodci, a věřte mi, že velmi rychle pochopíte.

Polsku zdar a spontánním výletům po světě jakbysmet! •

VÝTVARNÉ OKÉNKO

7. DÍL PROSTOROVÁ INTUICE

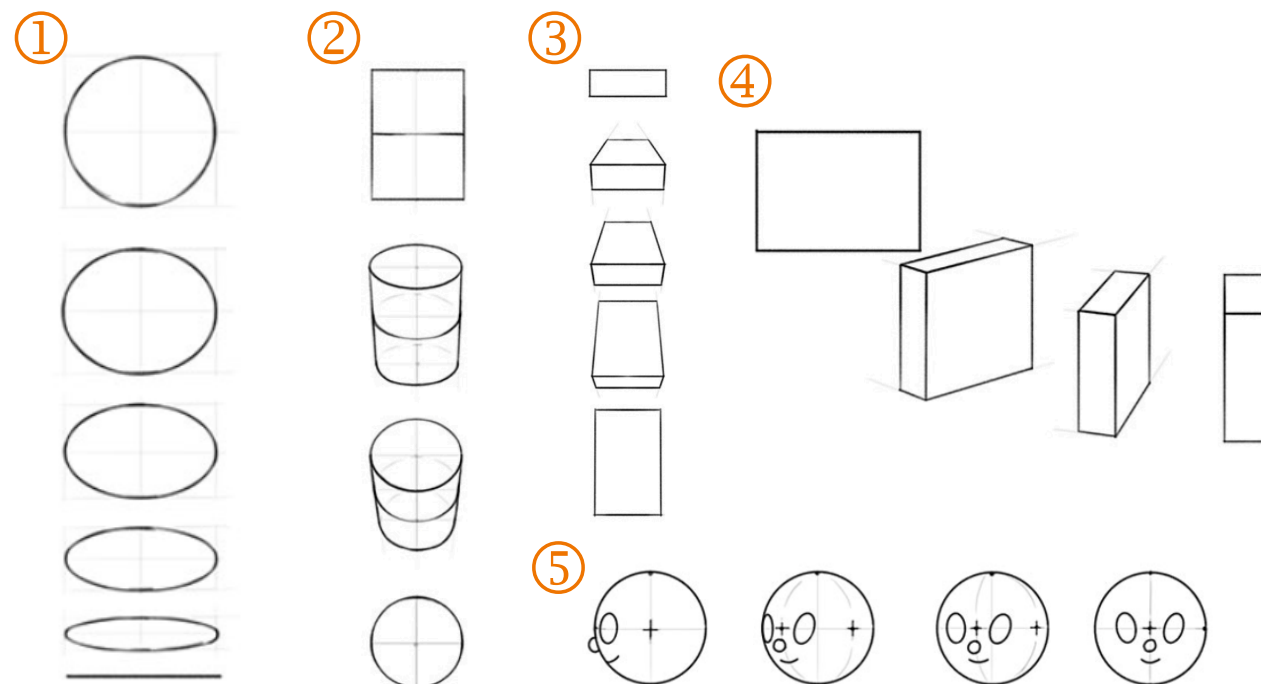
Anna Kindlová (2. B)

V šestém díle jsem vám slíbila více praktických cvičení, a taky že vám je dám.

Dnes si tedy otestujeme vaši prostorovou intuici, která je to nejdůležitější při dekonstrukci objektu a následném kreslení zátiší.

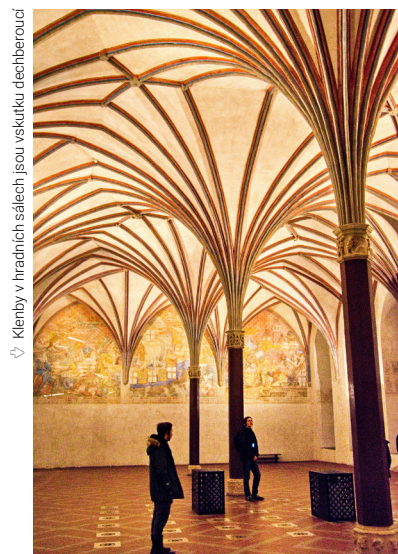
Jako tvůrci, umělci nepřemýšlíte o úhlu, tvaru, orientaci každé linky... Naopak, kreslíte je tak, jak cítíte, že je to správné. A i když si pročtete všechny díly tohoto okénka a naučíte se všechny pojmy, o kterých tu píšu, některé techniky si musíte sami přetvořit a upravit podle sebe. Proto zkusíme dnes zapomenout na všechny hrany, teorie stínu a podobně a použijeme jen intuici.

Mám pro vás pět cvičení, u kterých nehelejte instrukce, prostě se zkuste dostat tam, kam jsem se dostala já. Můžete se zkusit zaměřit na to, že jsou to různé úhly pohledu na tělesa, ale nemusíte. Žádná pravidla, žádná omezení. Pouze vaše intuice.

Poslední cvičení – hlava, je už pro odvážlivce. Můžete ji tedy vynechat, pokud se vám ale povede, tak vám gratuluji!

Právě jste se seznámili se svou intuicí a dokázete s ní pracovat. Nejen intuici si tedy připravte i na další díl, již osmý, kde uděláme první krok k vašemu prvnímu zátiší. Tak v příštím čísle! •

Klenby v hradních sálcích jsou vsukku dechberoucí

PEKÁRNA

ANEB PEKAŘOVA DRBÁRNA

„Nikdy není pozdě“ aneb rozhovor s Vilémem Veselým (1. A)

Andrea Hoffmanová, Kryštof Evan Mertl (1. A)

Kdy začít se sportem? Nikdy není pozdě. Sport je přirozenou součástí života a každý si může najít ten svůj v jakémkoli věku. Vilém Veselý, student našeho gymnázia z 1. A, se začal věnovat biatlonu až ve třinácti letech. Přesto se dokázal vypracovat na velmi slušnou úroveň. Zúčastnil se mistrovství republiky v biatlonu, kde vybojoval dokonce bronzovou medaili. V rozhovoru se dozvíte i něco zajímavého ze zákulisí sportu, který možná znáte hlavně z televize.

Kdy sis uvědomil, že sport nebude jen kroužek, ale součást tvého života?

Já jsem se do toho vlastně narodil. Rodiče mě ke sportu vedli od malička a nejvíce mě nakonec oslovil biatlon.

Míváš před závody nějaký rituál, který ti pomáhá se soustředit?

To je velmi zajímavá otázka. Každý má nějaký svůj rituál, protože každému sedí něco jiného. U mě to je klasické rozcvičení, rozběhání a rozježdění. A hlavně psychická příprava. Do biatlonu nemůžete jít s negativními myšlenkami, musí vás to bavit.

Co by čtenáře mohlo překvapit ze zákulisí tvého sportu?

Lidi si často neuvědomují, že biatlon se dělá celý rok, i v létě a na podzim. V televizi vidí jen lyže a malorážku, ale neznají ten zbytek. U nás se v létě běhá, střílí ze vzduchovky a trénuje na kolečkových lyžích.

Jak se vyrovnáváš s obdobími, kdy se nedaří a motivace upadá?

Já jsem do biatlonu přišel jako úplná nula. Celý první rok jsem běhal poslední. Takže to mám nastavené tak, že pokud nejsem poslední, je to posun.

Který moment kariéry ti zatím přinesl největší radost?

Mě baví všechny závody, tréninky i soustředění. Ale zlom přišel v zimě, když jsem vyhrál bronz na mistrovství republiky. Uvědomil jsem si, že to jde, že když budu makat, můžu něco dokázat. Na trati jsem vůbec netušil,

že jedu tak dobře. A pak jsem přijel do cíle a všichni přiběhli a křičeli: „Jsi třetí, máš bronz!“ To byl nesku-tečný pocit.

Jak bys popsal svůj sport jednou větou?

Je to spojení obrovské fyzické zátěže a absolutního klidu.

Jaká je tvoje největší výzva pro nadcházející sezónu a co pro ni už teď děláš?

Mým cílem je zabodovat na mistrovství republiky, proto stále trénuji a věnuji tomu spoustu času.

Co bys vzkázal mladším sportovcům, kteří teprve stojí na začátku?

Určitě je důležité najít si ten svůj sport. Já jich vyzkoušel opravdu hodně a zjistil jsem, jak moc záleží na tom, aby vám seděl kolektiv a aby vás to bavilo.

Není to o tom vyhrávat, ale užít si každý trénink. Těšit se na něj. Není to zátěž, ale něco, co vás naplňuje. A závody? Ty bolí, ale zároveň je to něco skvělého.

PERLIČKÁRNA

redakce Student revue
Alena Gabryšová (3. B)

„Jsem jenom zaklepal na dveře a ony vypadly...“
Mgr. Petr Hošek při vyprávění vtipné příhody, na kterou si vzpomněl.

„Kdo to tam napíše, tak ho sežere tenhle ošklivej kostlivec.“
Mgr. Daniel Přibík, když oznamuje látku, která bude v testu.

„Nesmíte věřit všemu, co je na tabuli!“
Mgr. Lukáš Koudelka, DiS. při výkladu o množinách.

„No tráva, ona je řezaná, ona je stejně dead.“
Mgr. Zuzana Neuhäuserová během výkladu o hodině biologie.

„Kde by vzala síra osm elektronů? To leda tak na hypotéku!“
Mgr. Hana Holubářová o hodině chemie.

„Jak můžeš říct lithnový? Chceš, aby mě ranila mrtvice?“
Ing. Dana Kuchaříková při procvičování názvosloví.

„Spáchali jste nondisjunkci a dítě bude blbeček.“
Mgr. Martin Jágr při opakování mitózy.

„Mně by se líbilo jezdit na starý kolena na traktůrku a sekat trávu. Servis by ale musel dělat někdo jiný. Já bych jen nastoupila a vystoupila. By tady jako vždy začínaly maturity a já bych tu jezdila s traktůrkem.“
Ing. Dana Kuchaříková komentující za oknem jezdící traktůrek na sekání trávy...

„Tak ho tam zapište, kulišáka jednoho.“
PhDr. Adam Krupička, Ph.D. při zapisování jmen do slosování o referáty.

„Nějakou pomstičku? Néé, já oplatky nepeču.“
Ing. Dana Kuchaříková během úvah o odvetě za neustále rušené hodiny.

FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ

výběrová komise redakce Student revue

Vážení příznivci fotografování, máme tu výsledky prvního kola fotografické soutěže, čtveřici postupujících fotografií z kola druhého a téma kola následujícího! Začneme tedy posledním zmíněným, **do 22. 2. 2025 můžete na náš e-mail (student.revue@pekcloud.cz) posílat fotografie na téma Ladovská zima**. Moc se těšíme na Vaše nápady!

Na následující stránce najdete vítěze minulého kola a fotografie, pro které budete moci během února hlasovat na našem instagramovém účtu, tak Vám přejeme hezký zážitek při jejich prohlížení! (JK) ➡

„Tato fotka patří mezi mé nejoblíbenější, protože je focená v Chorvatsku. Toho dne byl krásný západ a slunce bylo nádherně červené. Byly k tomu vlny, které fotku krásně doplnily.“

🏆 vítězná fotografie 1. kola
autorka: Simona Černá (7. 0)

📌 postupující fotografie ze 2. kola

POJĎTE LUŠTIT SE STUDENT REVUE!

📝💡 Michaela Havrancová (1. A)

Za dvěmi už jsou Vánoce plné filmů a pohádek, které se rok co rok pořád opakují. A proto jsme si připravili kvíz pro opravdové fajnšmekry, plný hlášek ze známých českých filmů a pohádek. Tak hurá do toho! Zároveň přikládáme i výherce kola minulého a předminulého, v němž jsme umožnili zpětně soutěžit i letošním prvním ročníkům, což způsobilo tento drobný posun vyhlášení. •

Jak na to?

Vášim úkolem je správně doplnit název filmu nebo pohádky a pak zakroužkovat písmenko, jehož číslo je v závorce.

- „Já jsem Větrník, nejstarší z bratrů.“ (7).....
- „Největší radost udělá takový dárek, který vyrobí člověk pro druhého sám.“ (2).....
- „A bude se držet tradice!“ (10).....
- „Tady bude práce jak na kostele.“ (4)
- „Peklo tě nezachrání.“ (5)
- „Síla nestačí, musí být i srdce.“ (9).....
- „Nesnáším Vánoce!“ (7)
- „Neber úplatky, neber úplatky, nebo se z toho zblázníš!“ (2).....
- „Kdo chce vidět Idiota, ať se dostaví do ředitelny.“ (5)
- „Až naprší a uschne, pitomci!“ (4).....
- „Je to zábavná věda, ale zabývá se smutnými věcmi.“ (9)
- „No, vidíš, že to dokážeme i bez maminky.“ (3)

Výherci předchozího kola: 🏆 Barbora Perlíková (3. B) 🏆 Kryštof Marks (1. O) 🏆 Ema Flimelová (2. B)
Výherci soutěže z čísla 35: 🏆 Barbora Perlíková (3. B) 🏆 David Adam Moc (2. C) 🏆 Matěj Havelka (2. A)

Tajenka:

ODPOVĚDI
POSÍLEJTE
SEM:

JAK SE ZAPOJIT?

Stačí poslat řešení přes formulář na stránkách Student revue, který najdete na QR kódu na této stránce.

O CO SE HRAJE?

První tři úspěšní řešitelé budou otištěni v příštím čísle Student revue (leden/únor 2026).

Prvních deset úspěšných řešitelů získá dle svého pořadí body (1. místo – 200 b., 2. místo – 180 b., každé další místo od 3. do 10. o 10 bodů méně než to vyšší) do druhého ročníku celoročnickové hry (2025/26), ve které na konci školního roku 3 studenti s největším množstvím nasbíraných bodů získají titul „Nejlepšího řešitele“ a ocenění formou hodnotného dárku.

Každý další úspěšný řešitel získá bez ohledu na pořadí 50 bodů do celoročnickové hry.

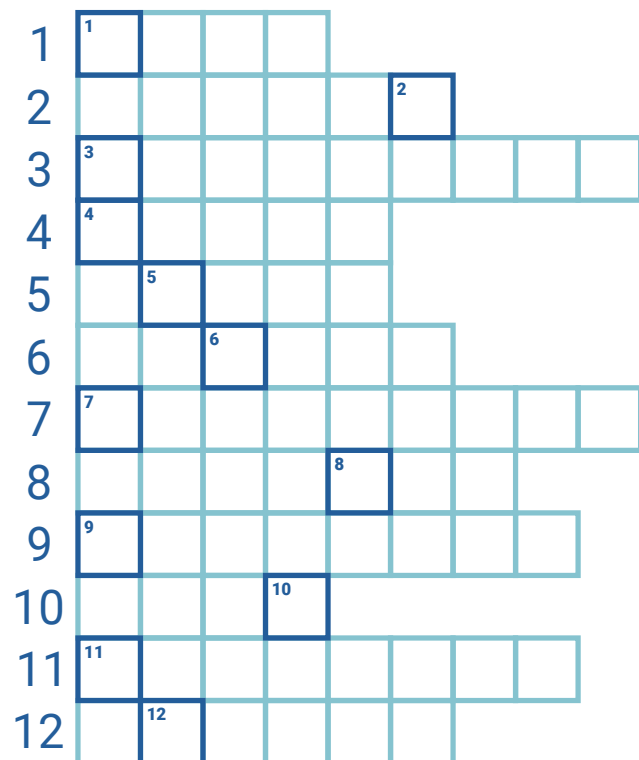
UZÁVĚRKA ODPOVĚDÍ: 22. 2. 2026

TENTO ČASOPIS SLOŽÍ I OSTATNÍM, ODPOVĚDI SI PROSÍM NAPIŠ NA SVŮJ VLASTNÍ PAPIR A DO VÝTISKU NIC NEPIŠ. DĚKUJEME!

VÁNOČNÍ LUŠTĚNÍ

Eliška Fialová (2. C), Anna Fousková (2. A)

Vážení čtenáři, jelikož zanedlouho nastanou vánoční svátky a s nimi i spousta volného času, přichystali jsme si pro Vás jeden malý dáreček. Příkladáme Vám tuto speciální přílohu, stránku, na níž najdete další dvě křížovky. Tak se pojdme společně ještě na chvíli vrátit k tématu tohoto čísla a zkuste si ověřit Vaše sportovní znalosti! A až si budete myslet, že máte vyluštno, otočte stránku vzhůru nohama a přesvědčte se sami. Tak hodně štěstí při luštění! (JK)

Tajenka:

1	2	3	4	5		
6	7	8	9	10	11	12

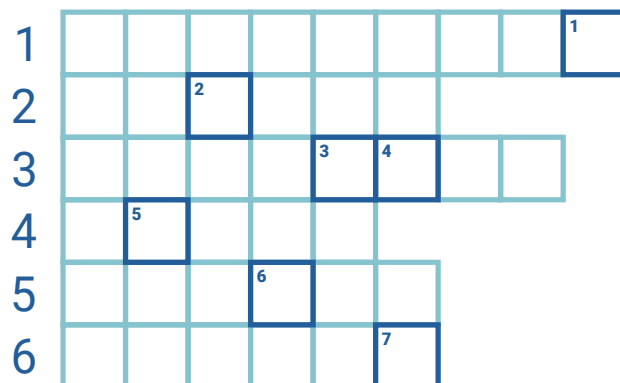
Správné řešení: Petra Kvítová

INDICIE:

- Jaké je příjmení aktuálního držitele rekordu ve skoku o tyči?
- Který sport je celosvětově považován za nejoblíbenější?
- Český sportovec Mikuláš Karlík se věnuje _____
- Tým které země porazili ve finále české hokejové na ZOH v Naganu v roce 1998?
- Roger Federer, Rafael Nadal a Novak Djoković jsou známá jména ze světa _____
- Jaké je příjmení sportovce, který má nejvíce olympijských medailí?

INDICIE:

- Dva týmy jezdců na koních se snaží dostat míč do soupeřovy branky pomocí dlouhých holí.
- Japonské bojové umění, které zahrnuje údery, kopy a obranné bloky.
- Korejské bojové umění sebeobrany, známé hlavně pro vysoké kopy a náhlé údery rukama.
- Týmová hra s oválným míčem, kde hráči běhají, házejí a snaží se položit míč do brankoviště soupeře, rozšířen v Anglii.
- Raketový sport podobný tenisu a squashu, hraje se na menším kurtu, který je částečně lemovaný zdmi, které mohou hráči využívat ve svůj prospěch.
- Týmový sport, kde dva týmy hrají na hřišti s holemi se sítí, ve kterých nosí míček, přhrávají si a cílem je míčkem trefit branku druhého týmu.
- Sport, při kterém soutěžící sedí v úzkých člunech a pohánějí je pomocí pohybů rukou a těla při hladině. Tento sport vyžaduje velmi dobrou fyzickou kondici.
- Týmový olympijský sport, ve kterém se hráči pomocí koštěte snaží dopravit kameny co nejpřesněji do vyznačeného prostoru.
- Vytrvalostní závod kombinující plavání, jízdu na kole a běh v jednom souvislém závodě.
- Japonský bojový sport, v němž se soupeře snaží hodit na zem nebo znehybnit pomocí úchopů.
- Dva týmy se snaží přes síť dostat míč tak, aby se dotkl země na soupeřově straně.
- Kolektivní míčový sport, kde hráči házejí a chytají míč, aby ho dostali do soupeřovy branky.

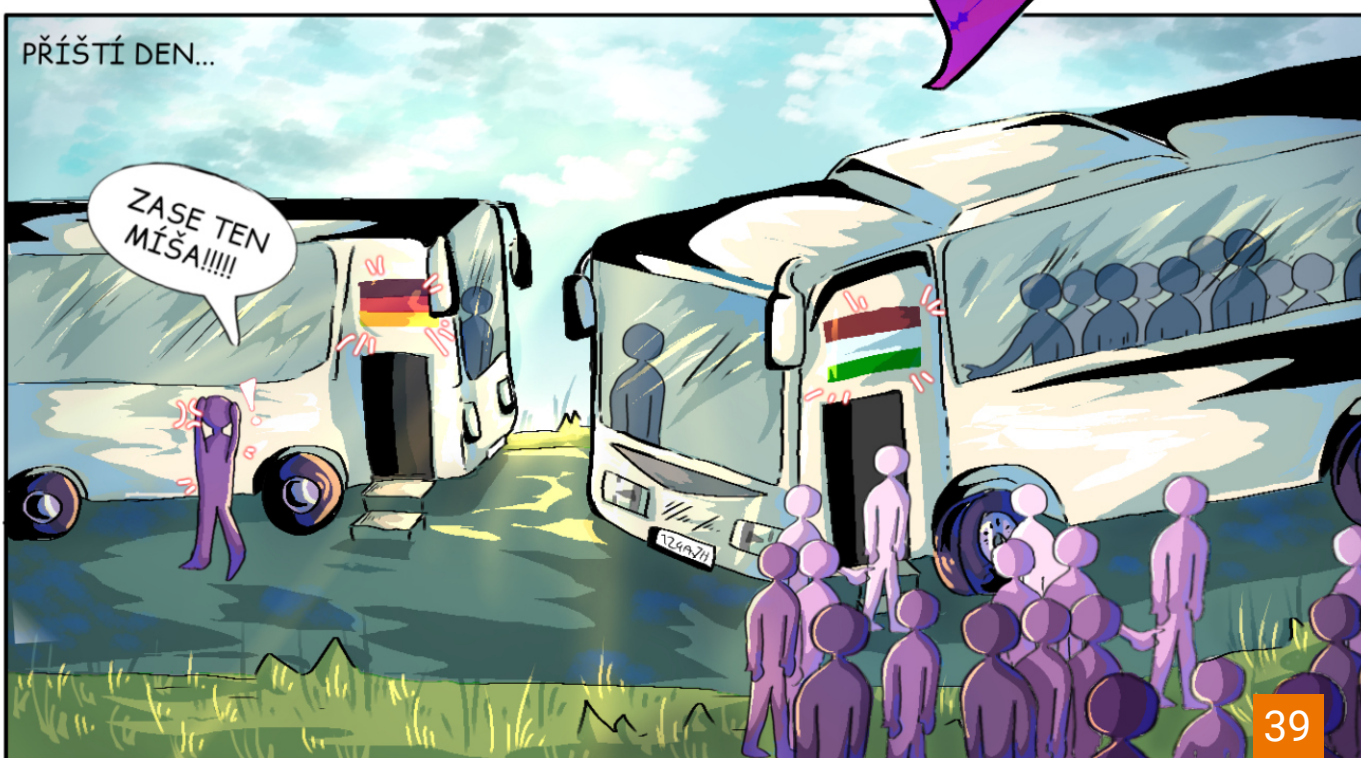

Tajenka:

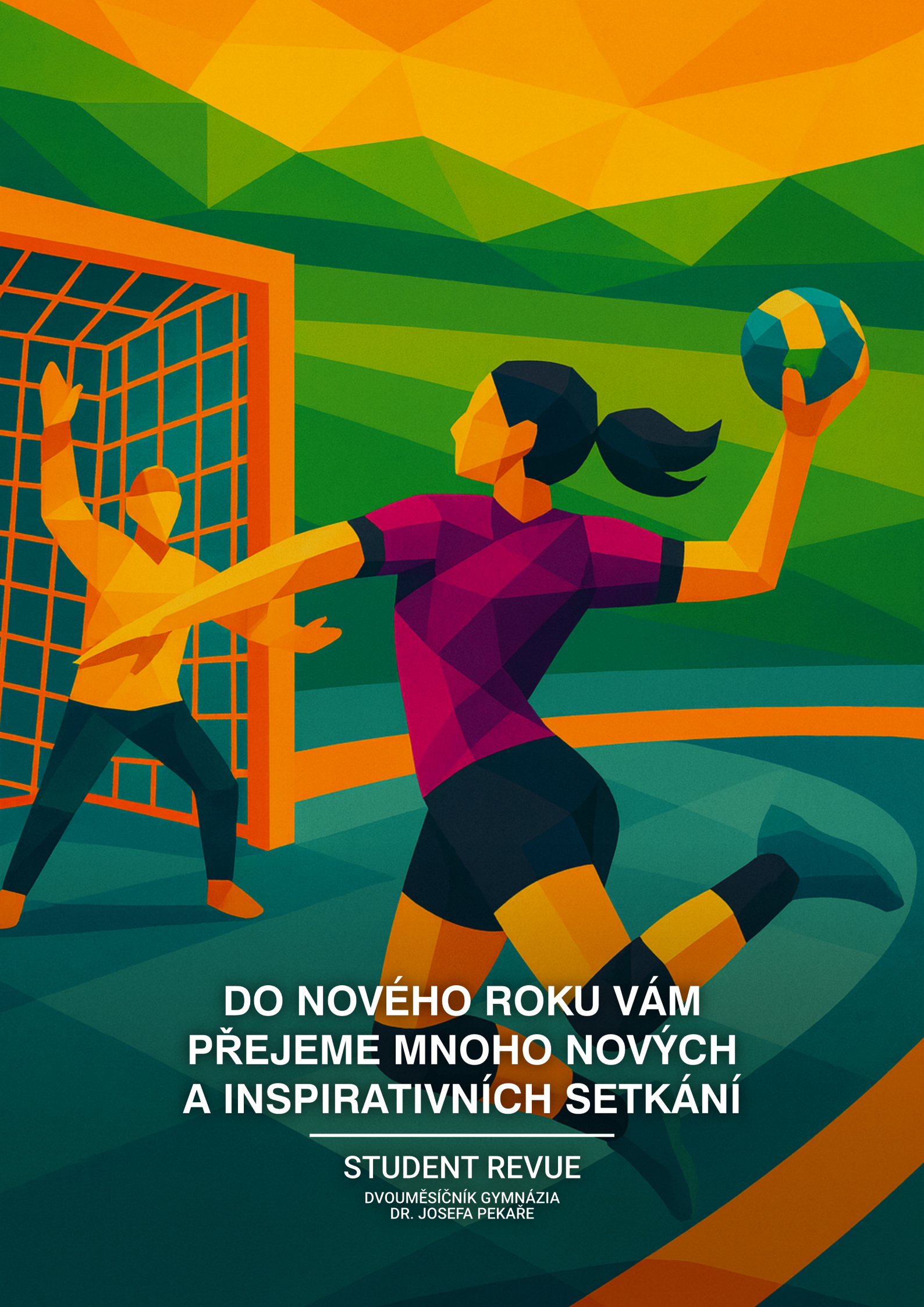
1	2	3	4	5	6	7
---	---	---	---	---	---	---

Správné řešení: St. Louis

MÍŠOVY NEPŘELECHY

Dorota Kučerová (1. C)

**DO NOVÉHO ROKU VÁM
PŘEJEME MNOHO NOVÝCH
A INSPIRATIVNÍCH SETKÁNÍ**

STUDENT REVUE

DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA
DR. JOSEFA PEKÁŘE